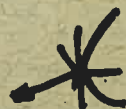

RINGE EFTERSKOLE

1968

RINGE EFTERSKOLE

ÅRSSKRIFT

1968

39. ÅRGANG
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Formanden

1968 blev for Ringe Fri- og Efterskole det år, hvor første etape af det i fjor omtalte skitseprojekt blev gennemført. Mandag den 24. juni påbegyndtes udgravningen af grunden til samlingsstuen, og den 2. november kunne vi så holde indvielsesfesten.

En ualmindelig smuk bygning var skabt ved arkitekt Albrechtsen og de lokale håndværkeres fælles bestræbelser. Et længe næret ønske fra skolens side var gået i opfyldelse.

De nye lokaler fungerer nu i det daglige, først og fremmest som opholdsstue for eleverne i deres fritid; men også som undervisningslokaler i timerne.

Der er etableret bibliotek i det ene af lokalerne, skænket af gamle elever og skolekredsen henholdsvis ungdoms- og børnebibliotek, ligesom skolen på indvielsesdagen modtog mange smukke gaver fra forskellig side, og som jeg her benytter lejligheden til at bringe en tak for. Jeg vil også gerne udtrykke styrelsens taknemlighed over for alle, der har medvirket til det smukke resultat.

Når disse linier skrives, er skolen langt inde i arbejdet med et nyt hold elever på ca. 80, sådan skal det være, og vi nærer ingen ængstelse for at sådan vil det også fortsætte i årene fremover.

Det vil derfor være selvfølgelig for skolens styrelse at søge skolens udbygning videreført så hurtigt, det lader sig gøre i takt med skolens økonomi og de bevilgende myndigheders velvilje. Aldrig stå stille, altid på vej, må være vores motto.

Og hermed ønsker skolens styrelse alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Verner Tange.

Mindeord

Det var med stor sorg, vi modtog meddelelsen om, at tørmester Kristoffer Hansen, Lombjerger, den 14. november 1968 pludselig var afgået ved døden.

For Kr. Hansen var fri- og efterskolen noget, der lå ham stærkt på sinde. Han havde selv som barn gået i denne skole og var tilknyttet skolekredsen til sin død.

I 1955 blev han valgt ind i skolens styrelse og samtidig valgte styrelsen ham til formand for skolen. Denne post beklædte han til 1962, hvor han ikke ønskede genvalg.

Kr. Hansen var besjælet af et frisindet og grundtvigsk livssyn. Han var en personlighed, der nød alles tillid, og mindet om ham vil leve videre blandt os.

Æret være hans minde.

V. Tange.

Mindeord

Underligt, at Thomas Niensens sidste bidrag til elevskriftet 1967 bærer overskriften: Nu falmer

Underligt, at han og hans hustru, Ingeborg, kun med få måneders mellemrum begge nu er gået bort. Det var, som om hendes død ligesom ramte ham mere hårdt, end han gav udtryk for. Han var blevet ene og følte ensomheden. Kraften ligesom forsvandt. Måske under indtryk af dette skrev han: »Nu falmer«, som om han stod ved nattetide og så solen gå nedovre i horisonten, og tusmørket sænke sig over ham for at gå helt over i nattens mørke.

Det blev hans afskedshilsen til sit virke på skolen blandt de unge. Det var det, han levede i og for. Ikke, at han vidste, at det så afgjort var den sidste hilsen, han sendte gamle elever. Men måske lå det i hans underbevidsthed.

Efter ca. 20 års samarbejde på Ringe Efterskole tror jeg, at jeg kendte ham så godt, at jeg tør fremsætte min mening sådan.

De senere år kunne der spores nogen træthed hos ham. — Ikke at han nogensinde klagede.

Han var vokset op med arbejdet i de 20 år, følte sig hjemme blandt de unge. — Arbejdsområdet var også vokset. Det begyndte med bogbinding, efterhånden fulgte det ene fag og det andet fag. Til sidst havde han fuldt arbejde på skolen. Bogbinderiet hjemme dyrkedes kun i fritiden, og det var alt andet end fuskeri.

Men skolearbejdet tog ham, interesserede ham. Der lå noget i ham, der drev ham til undervisningen. Han *måtte* undervise.

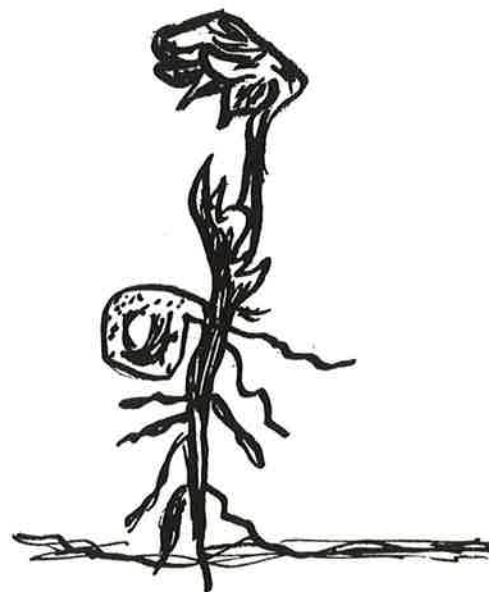
Og så havde han altid en evne til at få folk, elever, i tale — også på tomandshånd. — Når man fik lejlighed til at se hans meget fine bogbinderarbejde, kan det nok undre, at han kunne forlade det.

Men han levede med i skolens arbejde og trivsel, og kunne også godt give et råd, eller jævne ud, når det trak op til »svære knuder«.

Der gives ikke skønnere udsagn om en lærer end dette: at han *levede* med i sit arbejde for de unge, for skolen, hvor han fik sit virke. — Sådan vil mindet om ham stå.

Strør vi frøkorn, hvor fremad vi går,
vil det blomstre engang i vort spor.

Karl Hedemann.

Hvad er kampens mål?

Den mest udtalte af alle menneskelige egenskaber har altid været trangen til frihed. Selvsagt har denne egenskab ytret sig forskelligt til forskellige tider og under forskellige forhold, man kan blot nævne, at i denne time kæmper alt for stor en del af Jordens befolkning for den menneskeret blot at få dagligt brød, medens vi her i landet tilhører en privilegeret klasse, som har helt anderledes avanceret behov; men vi har også herhjemme en lang og ærværdig frihedsudvikling, f.eks. kan nævnes: Enevældens og stavnsbåndets ophævelse. Bonden og arbejderens frigørelse. Grundlovens stadfæstelse. Frigørelsen fra autoritær opdragelse. Blot disse forhold betegner en frihedslinie i vort folks historie, som har krævet målsætning, fremtidssyn, indsats og først og sidst personlige ofre. Det er ændringer, som har gjort Danmark bedre og friere at være borgere i. Denne frihedstrang vil fortsat bestå også i vort folk, den er nemlig i bogstavelig forstand en forudsætning for at holde menneske-

slægten i live.

Der er derfor absolut intet mærkeligt i vor tids ungdomsoprør. Det er forhold, der er helt i overensstemmelse med naturens og historiens rytme. Der er virkelig bunker af problemer at tage fat på at løse, før de værste skævheder er rettet. Det er således ikke oprøret imod det bestående, man kan føle ængstelse for, men der er noget galt med ånden i oprøret, de unge oprørere mangler målsætning, de gør det hele så underligt halvt! Viljen til at nedbryde synes at være udtalt, men hvor er den samme vilje til genrejsning? En sådan halvhed befordrer jo *kun* kaos!

Nutidsoprørerne — som med et moderne ord kalder sig for aktivister — er ganske vist proklamations-aktive; men de er for vege, de ejer ikke marv til at realisere egne proklamationer. De er at sammenligne med den bestemte slags mennesker, som raser bag efter brandbilerne fra brand til brand med det ene formål at ville se ilden. Den indsats, der bør gøres mod en brand og bagefter for at genopbygge det nedbrændte, det lader den slags folk andre om. De såkaldte aktivisters cirkler synes at være begrænset til at omfatte jeget, derfor bliver deres oprør af så påfaldende egoistisk karakter. Det er derfor vanskeligt for os almindelige mennesker vedblivende at holde interessen vedlige for aktivistaktiviteten, dette skønt denne gruppe unge mennesker har en del af pressens velvillighed, som gør, hvad den kan for at få det hele til at se voldsomt aktuelt ud. Trods alle bestræbelser må man vist erkende, at aktivistindsatsen foreløbig kun er blevet en mageløs opvisning i forkælethed.

Jeg tror sandelig ikke nogen i dette land, der vil høre fremtiden til, er sure over, at der løbes storm mod det bestående, det er til enhver tid en sløv ungdom, der ikke vil ændre samfundsmønstret i deres tid. Men der er blot visse forhold, man skal gøre sig klar, når man deltager i samfundsreformationer, og det er, at der skal andre kvalifikationer til at ændre samfundet end blot at demonstrere forkæletheden. Man skal også klargøre sig, at vil man udvide demokratiet, så må man holde sig til demokratiets virkemidler. De nuværende aktivister er jo

kommet i en uløselig konflikt med egne målsætninger ved i udstrakt grad at benytte sig af udemokratiske metoder. Hvorledes de egentlig har tænkt sig at sikre eventuelle opnåede fordele på den måde, må foreløbig henstå som et stort spørgsmål, som så meget andet i deres virke!

Endelig er det værd at erkende, at man ikke kan skabe bedre forhold, hverken politisk eller pædagogisk blot ved at køre rundt med rumlepotten i bagagebæreren. Her kræves en udholdende og uselvsk indsats, og de mennesker, vi hidtil har set på den frihedsrevolutionære scene, har ikke just vist sig værende i besiddelse af sådanne kvalifikationer.

Dansk ungdom i bred almindelighed er for dygtige og oplyste til at lade sig repræsentere af disse sandkasserevolutionister. Den rigtige del af ungdommen må se at få fat i den rigtige ende af problemerne og sørge for at få noget gjort ved dem. Det må være den del af ungdommen, som er parat til at skabe, hvad den nævner. Når det sker, og det sker, det er jeg helt sikker på, vil de unge finde stor forståelse og støtte fra den lidt ældre generation, som de nuværende aktivister jo kun har foragt til overs overfor, og som de kun kan bruge til at give skylden for deres egen fiasko.

Det er altså den ungdom, der dur til noget, vi venter på, og den er heldigvis langt i overtal. I må snart vise jer på tidens arena. Kun I kan fuldbyrde jeres generations drømme om større frihed og bedre tilstand. I skal føre kampen på en måde, så ingen skal have behov at spørge:

Hvad er kampens mål?

Flokkes tæt da, Danmarks unge!
— ånden fandt på råd —
til at høre, til at sjunge,
vokse op til dåd,
at engang I kan med ære,
bort fra nattens sky,
eders gamle moder bære
ind i dagen ny.

Gunnar Kjær.

Vækst, blomstring, høst, undergang

En erfaring, de fleste har gjort, er, at hvis de er overbebyrdet med arbejde og problemer, vil det være klogt at hvile. Ikke blot lægge sig på en sofa og slappe af. Nej, gå ud i naturen. Nyd den varme sol, den friske vind, og nyd synet af blomsterfloret i mark eller have. De bølgende, grønne græs- eller kornmarker. »Den danske mark i en bølge går . . .« — »Du, som har sorg i sinde, gæk ud i mark og lund . . .«, og mange andre sange kan være med at nynne os sammen med naturen. Så kommer der poesi over naturen, hvis man ikke kan få nok blot ved selve synet af alt det, der møder vort øje. Man vender hjem med godt humør og friskhed i sindet — til sit boglige arbejde måske.

En sag kan ses fra mere end een side, og naturen kan virke forskelligt på mennesker. En bondemand kan også betragte de forskellige afgrøder på marken ud fra et økonomisk synspunkt. En skovejner bedømmer træernes vækst fra et nyttesynspunkt. Det er indlysende. Det, som gror, må passes og plejes, for at udbyttet kan blive godt. Kan hænde, at københavnere eller andre landligere betragter det som indlysende, at korn-, græs- eller roemark er noget, der er sået, for at de kan boltre sig i dem i deres ferier.

Lad os prøve et tredje synspunkt. — Vi betragter en enkelt plante. Lige gyldigt om det er korn, roer, blomster i haven eller de vilde blomster på marken eller skovens træer. Det samme gælder for dem alle. Det begynder med frøet, som spirer, og den sarte lille grønne plante, der vokser frem, mere eller mindre modstandsdygtig over for de farer, der kan true: Kulde, blæst, angreb af snyltende larver og insekter eller plantesygdomme. Nogle bukker under, måske under trykket fra alle de andre planter, der også vil have plads i solen. Vi følger dem, der når blomstringstiden. Det ligger jo i planternes natur at blomstre. Efter den kommer modningstiden — for dyrkerne

Eleverholdet 1967-68

høstens tid. Til sidst falder al pragten, stængel, blomst og blade til jorden. »Nu falmer . . .«. Det faldne tjener som gødning for det, som skal vokse næste år. Men hver tid har sin særegne pragt, hvilket digterne har fundet de skønneste udtryk for i deres sange.

Vi tager i tankerne endnu en vandring. Gennem en skov. Først den helt nyplantede, hvor vi ser de ganske små planter, som engang skal blive skov. Videre til ungskov, hvor der nu er en vrimmel af tynde stammer, der af al kraft skyndsomt stræber mod himlen for at få mere lys end de andre. Det er et sandt kapløb. Kampen for tilværelsen. Det gælder for hvert træ at få mest plads, om også de andre må bukke under.

I den gamle skov præges det hele af en vis ærværdighed. Vældige stammer med tilbørlig afstand løfter her deres ærværdige hvælvede kroner, der danner et skyggefuldt tag over skovbunden, hvor forårets blomster har haft deres blomstring, mens solen endnu kunne sende sine varmende stråler derved. Mens vi står og nyder stilheden i skovens højsal, kommer tankerne: Hvis mennesker ikke greb ind her, ville selv disse store træer gå ud på grund af ælde. Måske vælter de i en storm, bliver liggende — længe, inden de sidste spor af dem forsvinder.

Ja, det sker, at man i lave enge pløjer store træstammer op, fordi, siger man, her har engang vokset en skov — måske for nogle hundrede år siden. Ingen kan huske det. — Lad mig her indskyde, at i Sønderjylland, midt inde i landet, hvor der er meget sparsom trævækst, også på grund af de store flade engstrækninger, der, fortæller man, at i Chr. d. 4.'s tid kunne bemeldte konge ride på sin hest gennem skyggefulde skove fra Løgumkloster til Åbenrå, uden at der faldt en solstråle på ham. — Man prøver da at tænke baglæns — fra den oppløjede store moseeg til den tid, da skovene dækkede landet. — Men her er man stillet overfor fakta.

Lad os nu i tankerne flytte til de gamle oldtidslande, f.eks. Babylon, Ægypten eller Grækenland.

Hvad er der ikke kommet for dagens lys. Ruiner med lertavler, hvorpå der er skrevet i datidens sprog. Rester af store

kongebyer. Pyramider med gravkamre med f.eks. de fineste smykker af guld. I Grækenland resterne af fortidens vidunderligt skønne templer, samt billedhuggerarbejde, der er erkendt som det skønneste, mennesker har frembragt noget sted på jorden, jfr. dog Bertel Thorvaldsen, Danmark. — Af alle disse fund, der er fakta, kan man også ved at tænke baglæns forstå: Her har været skov engang. Eller mere klart: Her har levet mennesker med en meget høj kultur. — Der lever selvfølgelig mennesker endnu. Men hvem af os vil falde i beundring over nutidens Ægypten eller Grækenland og den kultur, der lever der nu.

Det er for et folk som for et enkelt menneske. Det er i de unge år, der skabes noget. Der er idealer at stræbe efter, der er mål, der skal nås. Måske under modgang, under savn. Et ungt folk stræber efter mål. Fremgangen kommer. Ved fælles hjælp og sammenhold. Kårene mildnes. Goderne skaffes, og velstanden skabes. Kulturen vokser. Anerkendelsen vindes.

Velstanden ses i klædedragt, i levevis, bygninger. — Kulturen højnes: Litteratur, musik, idræt, mekanik, byggekunst o.a.

Nok gælder naturens lov i nogen grad: En plads i solen.

Men også en anden ting er med til at præge kulturen, nemlig hensynet til medmennesker, at hjælpe de svage. Det gælder ikke blot dette: Plads for mig selv, men også for min næste. Sådan, at få har meget og færre for lidt.

Hvorfor findes der da så mange kulturer, der er gået under? — Vel nok, fordi velstanden, de mange goder er blevet så rigelige, at man er forfaldet til vellevnet, til kun at nyde livet. — Så er nye unge folk vokset frem, oprindelig mere primitive, og har taget den førende plads. Vi kan mindes de tre oldtidsfolk som eksempler på kulturfolk, der har måttet vige førstepladsen. Men mange er gået samme vej.

Er det, fordi den udvikling, en plante har — og det enkelte menneske: Vækst, blomstring, modning, undergang, også gælder for ethvert folk?

Der er ingen tvivl om, at et menneske har det bedst, når der

er noget at kæmpe for, mål at stræbe efter. Så er der vækst i sindet. Det samme gælder for et folk.

I vore dages Danmark ser det ud til, at vi mener, at en lang skoletid er med til at højne kulturen. Vore store nye og dejlige skoler vidner om, at vi sætter meget ind også på bygninger.

I det gamle Grækenland, på den tid kulturen var i sin højde, i Perikles' tid, gjorde man ikke meget ud af skolegangen. Man holdt slaver til at lære børnene at læse og skrive.

Sæt nu — man lukker øjnene — at en atomkrig vil udlette det hele, og mennesker om tusind år graver i de mange ruindynger og finder murbrokker og dynger af glasskår fra vore moderne skoler, og får forklaret, eller opdager, at det er resterne af de skoler, man byggede i nittenhundredtallets Danmark med den høje kultur.

Vor tids moral, digtning, kunst, det være sig maleri og skulptur, vidner alt det om kultur?

Muligt, at digtningen gi'r udtryk for det, der levede i digterens sind. Muligt at kunsten, de abstrakte malerier og de skrupskøre jernskulpturer giver udtryk for kunstnerens ideer. — Men spørger man om, hvad det forestiller, får man svaret: det er ikke noget bestemt og skal ikke forestille noget bestemt. — Så nikker man — beroliget — for det kan vi andre heller ikke se, at det gør. En kunst, der intet forestiller — eller skal forestille — er det kunst? — Man kommer uvilkårligt til at tænke på »Kejserens nye klæder«.

Et foredrag, der intet siger os — emnet er i så fald ligegyldigt — er ikke meget bevent. — En meget dygtig taler har sagt: Selv de højeste, fineste tanker om de største problemer kan siges på så jævnt et sprog, at alle kan forstå det.

Hermed mine bedste hilsener til alle gamle elever med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Karl Hedemann.

Ord - ord - ord

Erik Knudsens digt »Hjertesuk« forekommer også i dag uhyggelig aktuelt, rigtigt og afslørende, skønt det er skrevet i 1949. Digtet lyder sådan:

Så vær dog stille, blot for en lille stund,
I talende mænd der bærer verdens skyld
på altfor svage skuldre. Ti og lyt
Til jeres bronze-ord der klager,
I sportspaladser, rigsdagssale, operaer.
Stands og betænk: Hvad er det hele værd?
Hvad er jeres pigtrådsfremtid værd?
Hvad nytter den skudsikre vest
Når døden kommer fra hjertet?
Hvem redder I, hvem går fri?
Tror I at tjene livet
Med halv kærlighed?

Præstekonger, vis mig jeres hænder!

Den ro og eftertænksomhed, der efterlyses, er det vi savner. Hvad gør vi for at imødekomme behovet? Vi taler. Vi kommunikerer, som det så fint hedder.

Vort problem er kommunikationsvanskeligheder — at komme i kontakt, at blive forstået af medmennesket. Og så skal der tales. Vi dynger hinanden til med ord som demokrati, forståelse, tolerance, frihed, længsel, fremtid og udslettelse, men ordene er kun ord. De skaber ikke, hvad de nævner. Vi bruger dem ikke til at udtrykke ægte ideer og følelser, men til at skjule, at vi er ensomme. Vi er ensomme som enkeltmenneske og som gruppe. På trods af alle bestræbelser, synes f.eks. den unge og den ældre generation at være strandet på hver sin »ensomhedsø«. Alle redningsforsøg synes nytteløse. De drukner i

aviser og ord. Og skuffelser. To skuffede generationer, modsatte synspunkter, der forskanser sig på hver sin ø. Anklage svirrer mod anklage. Det forløsende ord mangler, selv om kommunikationstrådene gløder.

Ingen føler sig vel kompetente til at løse gåden, derfor så mange tilløb, så få resultater. Kontakten udebliver.

De unge bliver revolutionære i velfærdets jungle af uærlighed.

De ældre forarges, eller ryster på hovedet, over de unges provokation, men de lader sig ikke provokere, — er for pæne. Og dog — det er da vore børn, så vi må prøve at forstå, at forklare.

Så er det atter de lange formaningstalers tid. Forståelsens tid. Se, hvad vi har skabt for jer, — kære unge. Denne velfærd, — disse muligheder, — forsøg dog, — tag opgaven op. Mangler I noget, så sig til, midler er til stede. I er privilegerede.

Men der er ingen bro mellem de to øer. Hvem skulle bygge den? Hvad er disse materielle »sikkerhedsveste« værd — når døden kommer fra hjertet?« I vore dage bygger vi et net af institutioner, der skal kunne gribe os på vor vej fra vugge til grav. Effektivitet og logisk ræsonnement til brug i fremtidens samfund skal være frugten.

I dette institutionelle samfunds sale runger så de skønne taler — ordene giver ekko, de dør hen, der er ingen modtagelighed. Mennesket er glemt. Mennesket har glemt.

Vor logik og materialisme har isoleret og fremmedgjort os i vor egen verden. Det åndelige fællesskab er brudt. Talen mand og mand imellem er uden livskraft. Ordene gjalder i det tomme rum.

Og dog tør vi håbe.

I ordet overvintrer
den sandhed, vi forlod
og ingen magt kan hindre
den i at sætte rod
selv i fattig jord

hvor frøet som et under
og skjult for alle gror.

I ordet skabtes verden
som kloderne i lys
I ordet skal vor færden
fra dag til dag fornys
så vi alligevel
får ærligt mod til sammen
at vedgå arv og gæld. (Ole Wivel).

Med ønsket om glædelig jul og godt nytår.

Jørgen, Christian, Oda og Peder Sauer.

MORGEN I DECEMBER.

Morgen, tåge, gråt i gråt.
Nøgne træer, klamme sorte grene.
Stille regn. Stille. Våde tåge.

Brydningen, skælvende lys,
som et ansigtsvarme.
Vi er det nær: Solhvervstide.

INGE HANSEN.
KNUD. H. KNUDSEN
KAREN HANSEN.

Grundtvig

Gennem en dis af historie, diskussion, forkætring og forargelse skimtes dette ensomme navn. Han — en af det nittende århundredes største provoer satte en række ideer og tanker i gang, som gav ekko i tidens sociale og politiske liv. Han var et barn af sin tid, og måske fordi han netop i den grad levede med i sin samtids liv, blev det ham muligt at bringe mennesker et universelt budskab — et budskab fra evigheden.

Grundtvig var en ensom og udstødt digter i forholdet til tidens førende åndshøvdinge. Hans navn havde en dårlig klang, og han blev ilde omtalt af tidens førende personligheder. Den ydre ensomhed var ikke den værste for ham, han var rede til at tage konsekvensen af sine ord og handlinger. Sværere for ham var det at affinde sig med den indre ensomhed, han følte og som kom til udtryk i hans digte.

En af de sværeste perioder for Grundtvig var tiden omkring 1847, hvor han skrev: »Skyerne gråner«. Kærligheden mellem ham og hans trofaste hustru, Lise, var udslukt, så fuldstændig, at han end ikke, da hun dør i 1851, er i stand til at mindes hende i et digt. Skylden for dette halvtulykkelige ægteskab var alene hans. Hun gav ham sin kærlighed og var trofast mod ham, selv om hun næppe forstod ham, men han gengældte ikke hendes følelser, og hun blev kold og ensom og vendte sig fra ham sammen med børnene, da det blev åbenlyst, at han sværmede for den kvinde, der skulle blive hans næste hustru. Den ufattelige ensomhed, Grundtvig følte i sit hjem og sit land, hans kristne tro og tvivl og angsten for alderdommen og døden danner baggrund for vort smukkeste adventsdigt:

Skyerne gråner, og løvet falder,
fuglene synger ej mer,
vinteren truer, og natten kalder,
blomsterne sukke: det sner.

Advent, den tid, hvor forberedelsens tavshed sænker sig over sindene. Den tid, hvor i gamle dage orglet i kirkerne tav, billederne blev dækket til og altrene og kirkens vægge betrukket med violet klæde.

Er det muligt at holde advent i en verden som vor, spørger man sig selv. Er der en fred, der er større end al den ufred, vi kender. Findes der en stilhed, der kan få os til at glemme alverdens larm, et mod, der kan sættes op mod alverdens angst i dag?

Vinteren kommer, og sneen falder,
blomsterne visne i muld,
isen optøs ej af gråd for Balder,
tårene stivne af kuld!

Balder er godhedens gud, der dræbtes af den halvt onde, halvt gode, menneske — lig gud, Loke. Grundtvig bruger flere gange udtrykket »Gråden for Balder«, her betyder det naturens selvhjælp, selvforløsning. Vi mærker i dette vers Grundtvigs angst for naturens uafvendelighed, angsten for at blive gammel og for, at livskraften skulle slippe op. Han, der mere end nogen anden elskede livet, dets muligheder, kærligheden og kvinden. Han mærkede den fysiologiske livskraft ebbe ud og følte samtidig med dette en opblussen af livshunger. Synd og nåde er blevet blodig alvor for ham, og nu har han kun at håbe på Guds barmhjertighed, ingen mageløse opdagelser hjælper ham. De store syners tid var forbi.

Årene skifte af gru for ælde,
skjaldene give dem ret,
fuglene alle hvert år må fælde,
ellers de fløj ej så let.

Fuglene må fælde, skriver han, og vi aner hans håb om påny at genvinde livsmodet.

Fuglene flyver som vind på vinger
let over vildende hav,

skjalde flyve, som rimet klinger,
glat over slægternes grav!

Hjerterne vakle, når højt de banke,
drages til fuglenes spor,
lyset dog sejrer, den mørke tanke
flygtende synker i jord.

Ærligere end måske nogen sinde før fortæller han her om sit liv, sin skæbne, og den sygdom i sindet, som måske er en af forudsætningerne for dette skabende menneske. Det er, som Grundtvig med disse vers har skrevet sig fri af dødstanken og taget livet i besiddelse igen.

Salmerne klinge, og klokker kime,
spotte med sneen ved jul,
vinteren må sig med våren rime,
smeltet for solen i skjul.

Bethlehems-barnet i krybberummet,
det er den evige vår,
troende hjerter det har fornummet:
Jul gør lyksagligt nytår.

Nu får digtets omkvæd: »Og dog bærer blus vi med glæde« en dybere mening; det er mere end et letkøbt rim. Dette dog afspejler hans kamp med Gud og sig selv. Hans kamp. »Med trolde i hjerne og hjertes hvælv«, som Ibsen så rammende udtrykker det. Man oplever, at det påny bliver nytårsmorgen.

Det siges, at da Grundtvig læste Ibsens digt:

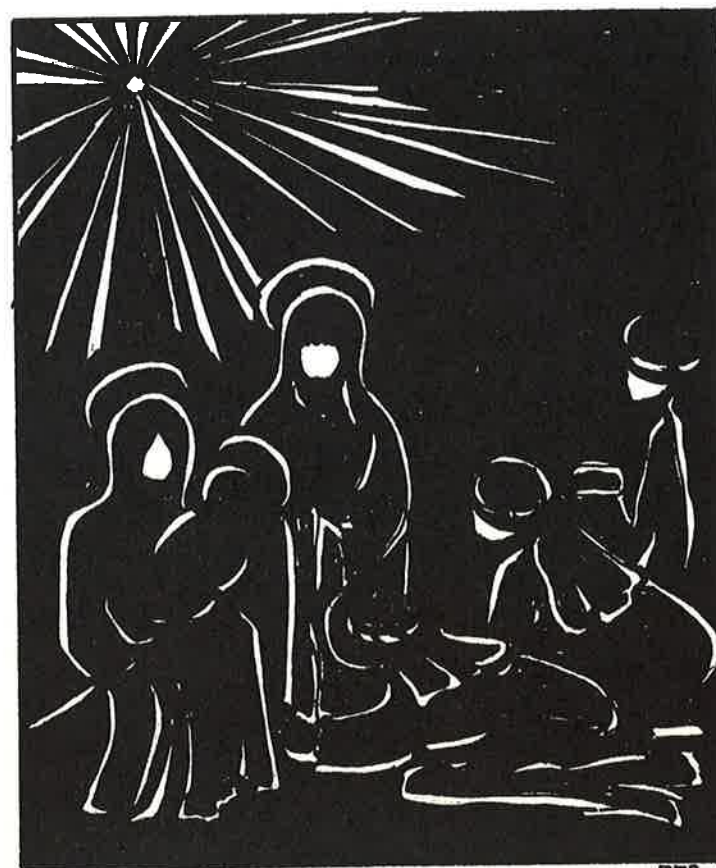
Og så skal jeg sejle min skude på grund,
så var det dejligt at fare —

nikkede han og sagde: »Det har han ret i, at kunne sige: jeg har levet, det er både det første og sidste, hvordan det så går«.

Som en senere digter, Morten Nielsen, udtrykker det:

Du skal vokse og blomstre og sætte dine frø.
Du er endnu for ringe til at dø.

Asger Madsen.

EFB-68

Hellig tre konger

Hellig tre konger er en meget gammel kirkefest, der kan føres tilbage til oldkirkens tid et par hundrede år efter Kristi fødsel.

Åbenbaringsfesten eller Epifanifesten fejredes i oldkirken til

minde om Jesu fødsel, dåb og de hellige tre kongers tilbedelse. Først i midten af det 4. årh. blev julen holdt som Jesu egentlige fødselsfest — mens Epifanifesten blev til Hellig tre konger. Julen fejredes til at begynde med ikke som nogen kirkelig fest, men fra hedensk tid som en solhvervsfest — en fest for den uoovervindelige sol. Efter Kristi fødsel hævdede kirken, at den »uovervindelige sol« var et billede på Jesus Kristus, som profeten Malakias i det gamle testamente havde omtalt som »Retfærdssol«, der opgår med lægedom under sine vinger. Da man ikke kendte den nøjagtige dato for Jesu fødsel, fastsattes den til den 25. december og Epifanifesten trettendedagen derefter — den 6. januar.

Hellig tre kongers dag — ordet sigter til de tre konger, som ved hjælp af stjernen fandt vej til Betlehem for at tilbede den nyfødte konge; men at mændene skulle være konger, og at der var tre, har man ingen vished for.

I Matthæus-evangeliets tekst er det vismænd fra Østerland, som havde set stjernen og kom for at tilbede barnet og bringe det gaver. På den tid blomstrede astrologien voldsomt og vise mænd eller magere, som de kaldtes, rejste netop på østerlandsk vis om natten.

Alligevel er disse fremmede gennem tiderne blevet betegnet som konger og er ofte blevet afbildet med kroner på. Det kan skyldes, at de i de gamle profetier omtales som konger. I epistelteksten fra Esajas kap. 60 v. 1-6 til Hellig tre kongers dag står: »Til dit lys skal folkene vandre og konger til dit strålende skær« — og videre i teksten — »de kommer alle fra Saba; guld og røgelse bærer de og kundgør Herrens pris«. At antallet af vismænd netop er blevet tre, hænger nok sammen med de tre slags gaver, der blev givet — guld, røgelse og myrra. På det tidspunkt kendte man kun de nærmestliggende tre verdensdele, Europa, Asien og Afrika, og har derfor fundet det naturligt, at disse tre verdensdele skulle repræsenteres: Kaspar, konge af Persien — Melchior, konge af Nubien (Arabien) og Balthasar, konge af Saba (Abessinien) oftest afbildet som neger. Desuden findes en senere legende om en fjerde vismand.

Vor tids jule- og kirkespil, der bygger på beretningen om kongernes tilbedelse, har sin rod i Frankrig, hvor man omkr. år 1100 af liturgien på Hellig tre kongers dag dramatiserede evangeliets tekster.

Lige til 1770-erne har man herhjemme fejret Hellig tre kongers fest, men under Struense afskaffedes den som helligdag. Kun hvis Hellig tre kongers dag falder på en søndag, får man lejlighed til at høre om de hellige tre konger i kirken.

Alligevel er der mange, der har fastholdt den gamle tradition at brænde hellig tre kongers lys som en afslutning på julen akkurat som i »Peters Jul«:

Se nu er da julen straks forbi;
det er Hellig tre kongers aften.
Så ender den rare jul; men vi
er glade, at vi har haft den.

Tre lys har vi tændte — tænk engang —
for kongerne, de som bragte
Jesusbarnet en julepresent;
vi ved det, for far har sagt det.

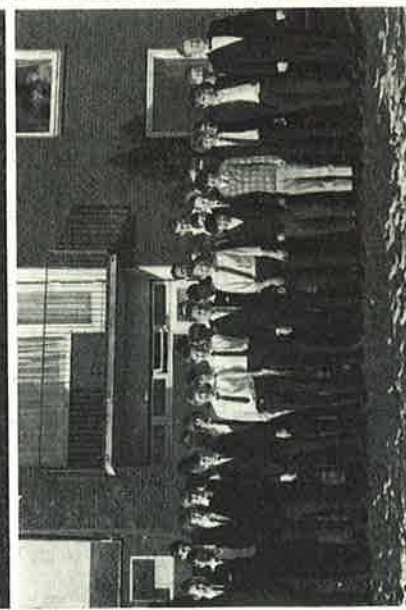
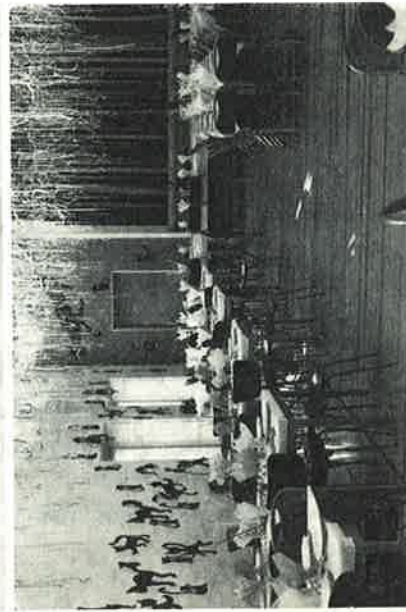
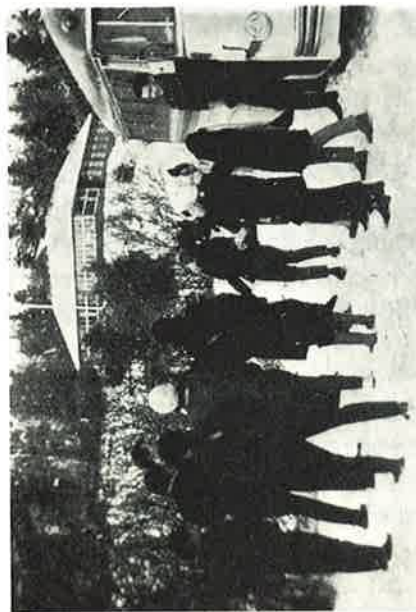
Her sidder vi nu ved vort lille bord
og ser, hvordan lysene brænde,
når de er slukkede, siger mor,
at så er julen til ende.

Hellig tre kongers spillene fortsatte, men da de ikke mere foregik i kirkerne, blev de mere og mere verdslige. Man klædte sig ud og gik fra hus til hus og sang sange, der berettede om kongernes færd og tilbedelsen af barnet. Salmen »De hellig tre konger så hjertensglad« er bygget over en gammel »stjerne-sang« fra den tid. Efterhånden udartede det sig mere og mere til udklædning og løjer, som vi kender det fra fastelavn. Dette motiv har Shakespeare udnyttet i sit skuespil »Hellig tre kongers aften«, hvor folk driver løjer med hinanden.

Et sidste levn af »hellig tre kongers løjerne« lever stadig på Als og Ærø, hvor man Hellig tre kongers aften stadig går udklædte fra hus til hus og bliver trakteret.

Hermed ønskes alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår!

Elisabeth Fog Brummer.

Der er noget i luften -

Vi kender vist alle den stemning, der langsomt går en i møde i ugerne før jul. Dte er de korte mørke dage, hvor de levende lys lidt efter lidt kommer frem, der pludselig får een til at standse i det daglige jagen, og får os til at tænke tilbage over ting, som forlængst er kommet lidt på afstand. En stemning, som vi nødigt vil undvære.

For år tilbage blev der gjort mange store forberedelser til julen. Hele familien samledes i køkkenet, der skulle slagtes, koges klejner, bages brune kager og pebernødder, og alle var med i disse forberedelser. På den måde blev det sådan, at køkkenet blev et sted, hvor man samledes, også den øvrige del af året.

Tiden har jo forandret sig meget; alt er blevet mekaniseret, og det er, som der ikke mere er tid til at samles og drøfte forskellige ting.

Når vi mødes i skolekøkkenet, er det for at dygtiggøre os. Det er i dag nødvendigt at vide en hel del både om varekendskab og økonomi, hvis man skal rave gode forudsætninger for at føre hus. Det kan blive anstrengende og give økonomiske vanskeligheder, hvis man har for lidt kendskab til de mange ting, som det nu engang fører med.

En anden ting af lige så stor betydning i skolekøkkenet er, at man har rig mulighed for at lære at omgås andre, også i et stykke arbejde, så man på den måde finder frem til, at vi ikke blot har skolekøkkenet samt det huslige arbejde, fordi der her ligger et stykke arbejde, som skal gøres, men at vi herigennem lærer at gøre vores arbejde og gøre det med glæde.

Det må trods alt være sådan, at man med glæde skal udføre sit arbejde, hvis man skal få en tilværelse, man kan være tilfreds med i det lange løb og herigennem skabe en stemning, som kan spredes til andre.

Jeg vil slutte med at citere følgende vers af Vilhelm Greger-
sen, som burde stå i vor højskolesangbog i dag:

Der er noget i luften,
som gør mig så glad.
Som frisker mit hjerte
i ungdommens bad.
Der er noget herinde
et strålende minde
med kærter og sang,
om julen derhjemme, derhjemme
hos moder engang.

De bedste hilsener med ønsket om en god jul og et godt nytår.
Astrid Hansen.

Kære gamle elever!

Nu er tiden inde, hvor jeg igen skal skrive en lille hilsen til jer, og så melder det sig, hvad skal det være, — skal det være noget med jul eller ej? Jeg vælger det første, da jeg ikke kan komme uden om det, for skal vi være ærlige overfor hinanden, er det måske den, vi trænger mest til at fortælle hinanden om.

Nu tror jeg, at en del af jer har set filmen eller læst bogen »Doktor Zivago«, som er skrevet af en mand, hvis navn er Boris Pasternak. Foruden at have skrevet denne fortrinlige bog, kunne han også skrive digte; han har bl.a. skrevet et digt, som hedder »Julestjernen«, og som jeg her lader gå videre til jer. Digtet er meget langt, jeg har udeladt en del, uden dog at mene, at digtet derved er blevet ødelagt.

Det var vinter.
Vinden stod på steppen.
Og barnet frøs i grotten
på bakkens skråning.

På en klippe stod hyrderne,
rystede sengehalm, hirsefrø
af deres lammeskindskofter
og så forsovet ud i nattens vidder.

Og i nærheden så de først nu
— mer frygtsomt end blusset
i en vægters vindue —
den tindrende stjerne på vej til Betlehem.

Den flammede som en høstak, langt
fra himlen og Gud,
som skæret af en brand,
en gård i flammer, en brændende lo.

Den steg som et brændende hæs
af halm og hø
midt i et univers, forbløffet
over denne nye stjerne.

Det voksende ildskær der kronede den
måtte betyde noget,
og de tre stjernekyggere
skyndte sig at følge den sælsomme kalden.

Efter dem kom kameler, belæsset med gaver.
Og æsler med seletøj, det ene
mindre end det andet, trippede ned af bakken.

Og som et åndesyn sprang alt, hvad der siden
skulle komme, op i horisonten.
Og hundredes tanker, drømme, verdener,
hele fremtiden af gallerier og museer,
alle nissernes spilopper, alle troldomskunster,
alle juletræer i verden, alle barnedrømme.

Man blev varm af at kæmpe sig frem gennem sneen.
Som flader af glimmer gik spor af nøgne fødder
over den blændende mark og rundt om hytten.
Hyrdehundene knurrede af disse spor
i stjerneskæret, som af et lys der brænder.

På samme vej, gennem samme egn
vandrede nogle engle i skarernes midte.
I deres ulegemlighed var de usynlige,
men de efterlod fodspor i sneen.

En skare trængtes på tærskelen.
— Hvem er I? spurgte Maria.
— Vi er en flok hyrder og sendebud fra himlen,
vi er kommet for at lovprise jer begge.

— Vi kan ikke have jer allesammen.
Vent nu ved døren.

Hyrderne trampede i den askegrå dagning,
vandringsmænd skændtes med ryttere,
ved det udhulede trætrug vrinskede
kameler, og æslerne slog bagud.
Og af den talløse skare lod Maria
kun de Vise mænd komme ind i hulen.

Lysende sov han i egetræskrybben
som en månestråle i et udhulet træ.
I stedet for fåreskindspelse blev han varmet
af et æsels mule og en okses næsebor.

De tre stod i skygge som i en skummel stald
og hviskede sammen og søgte efter ord.
Men nogen i mørket trak pludselig den ene
hen til venstre for krybben.
Han så sig om: på tærskelen
stod stjernen og kiggede på Maria som en gæst.

Boris Pasternak.

En rigtig god og glad jul ønskes jer alle.

Esther Torp.

Dannesbogård, Gestelev, Ringe.

Så er vi atter ved juletid — og man tænker tilbage på året,
der er gået.

Som de fleste af jer sikkert ved, blev Bjørn og jeg gift den
30. marts.

Det var en herlig dag, og solen skinnede fra en blå forårs-
himmel.

Nogle af jer var mødt op i kirken — tak skal I ha', det var
dejligt at se jer!

Da skolen sluttede til juli, sluttede også min gerning der, og

jeg er nu gået over til mit nye job — husmor her på Dannes-
bogård. Og I kan tro, jeg nyder det. Jeg kan altid finde på
noget at tage mig for!

Her til foråret venter vi en lille baby — det glæder vi os
utrolig meget til — og jeg har gang i strikketøjet.

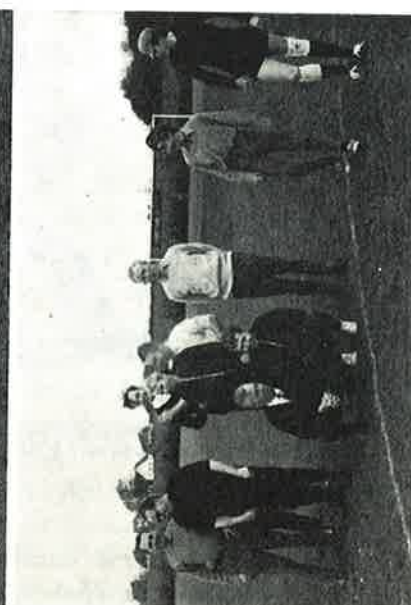
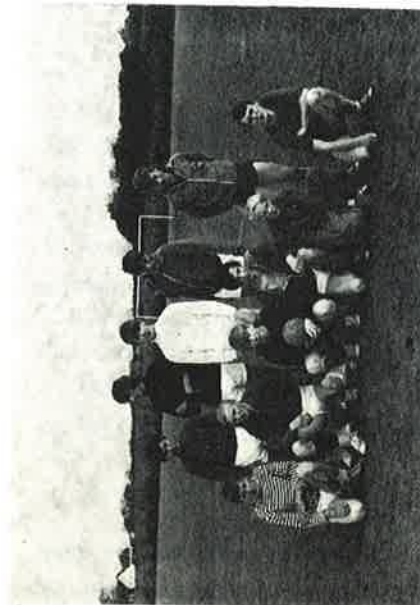
Til slut sender vi jer allesammen en julehilsen — og ønsket
om, at I har det godt.

Bjørn og Tove.

Alle gamle elever ønskes hermed
en glædelig jul og et godt nytår!

Lærerstaben på Ringe Efterskole

Kære gamle elever!

Det er årsskrifternes tid, og det betyder, at et år er gået, siden vi sidst sendte årsskriftet ud til jer. Tiden er en hurtig gang for os, det er blevet forundt at have kræfter og helbred til dagværket. Andre, der af en eller anden grund ikke kan være med aktivt i livets pulsering, kan nok få den tanke, at tiden går på træge hængsler. Derfor bør ingen, der har sit gode helbred, klage! Det gælder for os kun at bruge tiden ret.

Det er naturligt ved et årsskifte at lade blikket vandre tilbage og ligesom forsøge en vurdering af det, der kom ud af det hele, og det kan synes så let, men egentlig er det en svær opgave, navnlig her, hvor vurderingen gælder så mange menneskers forhold både til arbejdet og til hinanden. Men jeg må forsøge at tegne et billede af året så godt, som jeg nu evner det.

Det vil være naturligt først at vurdere os underviseres indsats, som jeres resultat i nogen grad blev afhængig af. Jeg mener, at vi havde et godt samarbejde lærerne imellem, og det anser jeg for alfa og omega på en skole, for dersom mennesker, der påtager sig at formidle et samvær, ikke selv magter det, hvor er vi så henne? Dette forhold bør både pædagoger, hjem og lærersteder betænke i en tid, hvor alle taler om demokrati

og i særdeleshed om, hvor langsomt det går at realisere det.

For de fleste lærere melder sig vist året igennem det spørgsmål, om man når nok. Om man er det for sine elever, man burde være. Disse anfægtelser melder sig slet ikke alene på det faglige område, men er ved en skoleform som denne — mest udtalt på det menneskelige plan. Det store spørgsmål er jo for os, hvor mange af jer, der trængte til forståelse og hjælp, som vi overså og ikke bemærkede. Ja, sådanne spørgsmål kan være pinagtige, men forbliver for det meste ubesvarede. Et ligger imidlertid fast, at vi alle kun er mennesker og al den stund har hinandens tilgivelse behov!

Dog gælder det for os, som for jer, at eje vilje til at gøre det hele bedre næste gang, dersom mennesket ikke er i besiddelse af denne trang, er det gået i stå.

Når jeg tænker på jer elever, vi i det forløbne år fik glæden af samværet med, gør det godt, at kunne skrive, at I var et ualmindeligt fint og leevnde hold at arbejde med. I bragte lys og glæde ind over arbejdsdagen og forstod i sjælden grad fællesskabets betydning. I magtede den kunst at underordne jer fællesskabet uden at miste jeres personlige særpræg, og netop det er sagen!

Selvfølgelig lyste dagen ikke altid lige blid — naturligvis havde vi alle på den ene eller anden måde vor spildprocent, det er da heldigvis en menneskeret! Hovedsagen er, at vi havde et klima, vi alle kunne trives i.

Mange fester, som jeg tror, vi alle mindes med glæde, blev afholdt og havde stor betydning for hverdagen. Julefesten fik sit vemodige særpræg ved Thomas Niensens sygdom og senere død. Dette, at indstudere komedierne, var jo gennem årene Thomas Niensens opgave, og han var suveræn til dette, han ville noget mere med sit arbejde, end give en forestilling, han ville gennem det dramatiske stof udvikle det skabende hos sine elever, og mange er de elever, der har tilkendegivet deres oplevelse ved samarbejde med Thomas Nielsen i det hele taget. Han var i sandhed alle unges ven. Thomas Nielsen havde næsten lagt sidste hånd på indstuderingen af sidste års stykke:

»Et juleeventyr« — da han blev indlagt på sygehuset med en blodprop i hjertet. Jeg besøgte ham flere gange under hans sygeleje, og hans tanker var bestandig hos forhenværende og daværende elever.

Han sagde bl.a.: »Komedien må ikke aflyses p.g.a. min sygdom, jeg er ikke i tvivl om, at eleverne vil klare opgaven nu her før jul, og jeg glæder mig allerede til nye opgaver efter jul«. Men nogle dage før jul fik vi det smertelige budskab, at Thomas Nielsen var død.

Han nåede at få at vide, at I klarede opgaven på en god måde. Når jeg tænker efter, synes jeg næsten, at denne aften formede sig som en hyldestaften til Thomas Nielsen. Alt i instruktionen og opførelsen af stykket var i hans ånd, at dette blev tilfældet, skylder vi alle Lisbeth Brummer og Thorkild Lund tak for. Med stor intuition og fin taktfølelse gjorde I to sammen med aktørerne denne aften til en uforglemmelig oplevelse.

Hedemann, som havde Thomas Nielsen som sin nærmeste medarbejder gennem mange år, skriver i dette skrift mindeordet over ham. Her skal blot nævnes:

Kort blev vort samvirke med Thomas Nielsen, men det blev langt nok til at Thoams Nielsens hovedformål med at indgå i det nye samarbejde blev opnået. Det, han ville, var, at det bedste fra den gamle tid skulle reddes med over i den nye. I denne beslutning var han urokkelig. Derfor fik han som bindeled ved forstanderskiftet måske sin vigtigste opgave at løse, han løste den! Min familie og jeg vil gerne være med i et: Ære være hans minde.

Fastelavnsfesten — med de lange kjoler i selvfabrikat — blev en virkelig vellykket og fornøjelig fest. Det blev en fest med stil over. Man må sige om pigerne, at de klarede stilen fint. Da I startede, mindede I måske en anelse om sækkevædeløbere, men det var let at se, at I syntes, at det var festligt at være i skrudet, og I opdagede ved samme lejlighed, at det kræver øvelse og anstand at føre sig i en virkelig festklædning.

Det motororienteringsløb, som I tilrettelagde for os lærere,

var vældig godt, men når sandheden skal siges, må selv I indrømme, at alle de spørgsmål, som vi skulle besvare undervejs, overgik selv hvad Flemming Thomsen kunne have klaret. Når det er tilfældet, så var opgaverne for svære!

Lejrskoleopholdet, som vi i sommer gennemførte på forsøgsbasis ved at dele jer op i familiegrupper, med egen husholdning og spredt ud over hele Fyn, hører også med til de store oplevelser, vi delte.

Vel var det primitive forhold, I levede under, men netop derved blev det til en rekreativ modvægt mod velfærdssamfundets beskyttende hverdag. Man kan ikke kalde det ødeland, at I skulle klare jer for 5 kr. pr. dag pro persona, men I viste, at I kunne leve for det, hvad skulle I så med mere!

Eksperimentet med den form for lejrskole bliver helt sikkert gentaget med dette hold elever. Den store fordel ved, at en efterskole afvikler en lejrskole på den måde, ligger først og fremmest i, at man i familiegrupperne kommer hinanden på nærmere hold, end det er muligt i hverdagen. Dertil kommer, at man har oplevelser fra opholdet at meddele hinanden tværs over grupperne længe efter hjemkomsten.

Skolens to-dages tur til Jylland blev også en tur, som vi alle kan mindes med glæde. De eneste mørke »skyer«, vi så, var vist derude i Hover forsamlingshus — da Preben Lauritsen åd samtlige tvebakker, som var beregnet til rabarbersuppen. Jeg er helt sikker på, at det alligevel duperede Søren at opleve, at han for en gangs skyld var en kende for langsom ved bordet!

Der var almindelig enighed om, at det var en god ordning, at timeplanen efter april hovedsagelig var lagt af jer. Når I mestrede at få noget ud af valgfriheden, tror jeg, at det skyldes den omstændighed, at I først havde været igennem et alsidigt, fagligt træningsprogram i syv måneder. I kunne herefter virkelig vælge med fornuft, fordi I efter denne periode havde en faglig forudsætning for at vælge; vi undgik herved flakkeriet. Det er mig bevist, at denne pædagogik ikke er i pagt med de danske Sommerhills-pædagogers synspunkter, men det får være, da der kom gode resultater ud af det på den måde. Det

var en oplevelse at arbejde med de forskellige hold på helt frivillig basis, er den konklusion, de forskellige lærere er kommet til. Det er et synspunkt, jeg helt tilslutter mig. Historieholdet, der valgte besættelsestidens historie, gik ind for den mægtige opgave med liv og sjæl.

Det var forbavsende, at det lykkedes jer at indsamle så meget materiale på hele Sydfyn, som tilfældet var. Endnu mere imponerende var jeres bearbejdelse af dette stof, som det ovenikøbet lykkedes for jer at skabe et dramatikstykke over: »Hilsen fra Uglen«. Med det stykke lykkedes det jer at levendegøre et stykke danmarkshistorie for jeres kammerater og et stort publikum både ved elevmødet og ved opførelsen i Oure og endelig ved afslutningsfesten. At I havde forstået at indleve jer i stoffet og gengive stemningen fra dengang, kan blandt andet ses af, at vi har fået nogle henvendelser om at få jer til at opføre stykket ude i forskellige foreninger. Men nu, da I er spredt udover landet, er det vel håbløst at samle jer til sådan en opgave.

Trods regnvejret — fik vi en fin afslutningsfest. Det er anerkendt fra alle sider, at I leverede en udstilling af meget høj kvalitet. Jeres arbejder var færdige og veludførte. Det blev jer en værdig skudsmålsbog.

Mødes og skilles, ja, det er livets lov også på en skole, men uden denne nødvendighed tabte vel samværet sin egentlige værdi og mening. I har nu forskellige opgaver at løse, bl.a. den at ruste jer til den fremtid, der er jeres.

Efter jeres afrejse kunne vi, der blev tilbage, koncentrere hele vor opmærksomhed om byggeopgaven, der stod for, nemlig bygningen af samlingsstue og et bibliotek, ialt 162 m². Allerede den 2. november var der indvielse, hvortil alle gamle elever jo var indbudt. Det var herligt, at så mange efterkom indbydelsen, og jeg er sikker på, at alle, der var mødt, var enige i, at nybygningen er et stykke håndværksmæssigt kvalitetsarbejde og en hårdt tiltrængt udvidelse af skolens lokaliteter.

Forstander Hedemann holdt indvielsestalen. Det gjorde han på en virkelig god og fornøjelig måde ved at give et historisk

rids over de begivenheder, der førte til bygningen af denne nye og dejlige skole. Det hele lød så let, men bag Hedemanns ord anede man de enorme anstrengelser, som jo måtte ydes for at skabe dette værk. Her har ord og dåd stået i et nært forhold til hinanden, ellers var resultatet udeblevet.

Vi, der har fortsat Hedemanns arbejde, er lykkelige over at have ham ved vor side. Han svigter aldrig, når vi har brug for ham.

Jeg vil på skolens vegne gerne bringe en tak både til skolekredsen og til jer gamle elever for pengegaven, som vi fik til indvielsesfesten. Der er nu skabt et grundlag for et godt ungdoms- og børnebibliotek. Alle vil forstå, at for en ungdomsskole og en friskole er et bibliotek uundværligt!

Vi bringer også alle en stor tak for det arbejde, der gøres ude omkring for skolen. Når vi derfor engang om året indbyder til elevfest, er det ikke for traditionens skyld, men fordi vi gerne dermed vil bringe en tak for jeres store trofasthed mod skolen. Vi havde den glæde at have et stort og godt elevmøde i sommer, men vi venter *mange* flere af jer til det kommende elevmøde. Tag nu i god tid de par dage ud af kalenderen og afsæt dem til samværet her til glæde for jeres kammerater og for os. Det er en naturlig ting, at alle gamle elever altid er velkomne til de fester, skolen averterer holdt, og I er velkomne her, når vejen falder forbi. Tak for alle de mange hilsener og breve, som vi har modtaget året igennem. De breve, der har krævet svar, er der svaret på. Det har været en stor opmuntring at modtage disse hilsener.

Vi begyndte dette skoleår den 3. september med vort hidtil største elevhold, 80 ialt. Et så stort hold krævede al den plads, vi kunne skaffe. Køkkenpigerne måtte således ud at bo i et hus i byen. Det er tilsyneladende et godt hold, og jeg er overbevist om, at de vil falde godt til her, og at de er rede til at yde en krævet indsats, men den endelige vurdering af holdet må selvsagt vente — endnu er holdet et ubeskrevet blad.

Der er kommet en del nye ansigter blandt lærerne: Lisbeth Brummer, Thorkild Lund og Chr. Andersen skulle til septem-

ber i gang med deres videre uddannelse. Tove Østergård valgte at blive, fru Jørgensen. Vi skylder disse unge, dygtige mennesker en varm tak for deres store indsats her.

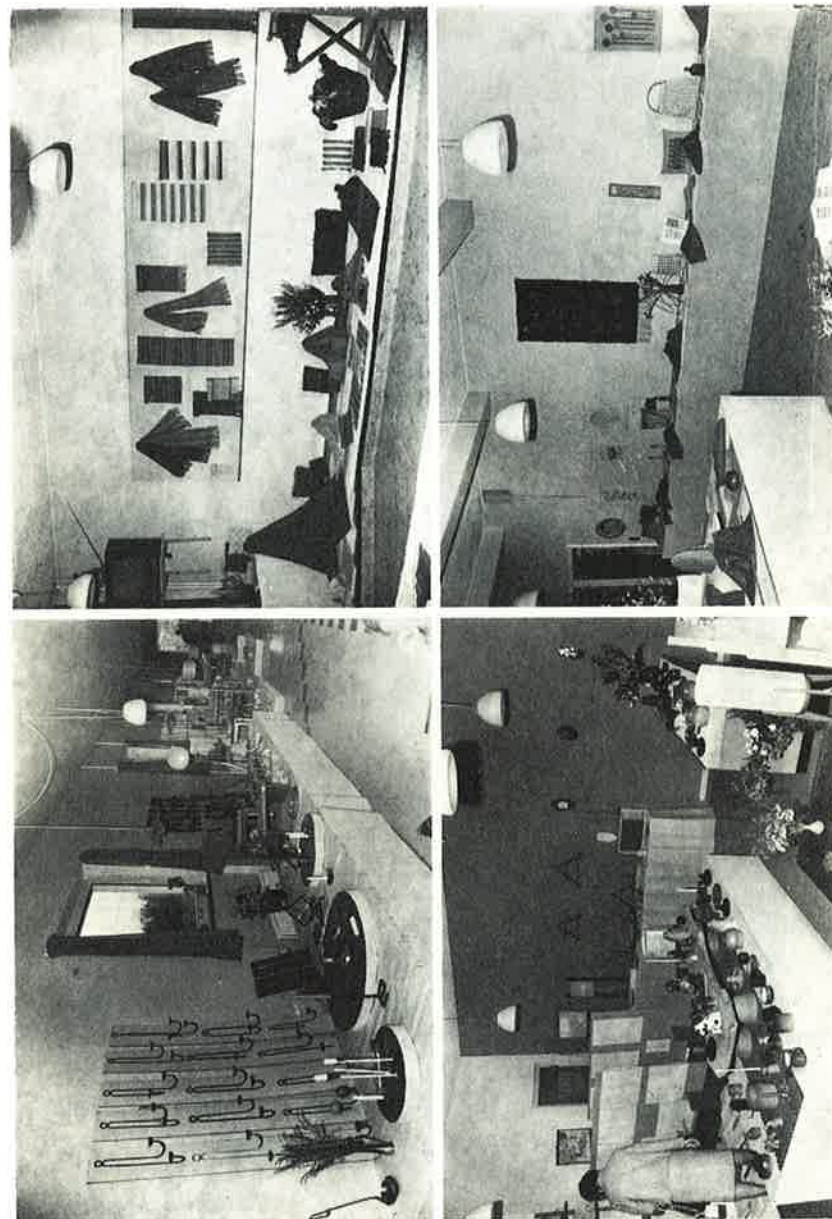
Inger Hansen, Karen Hansen, Lars Liengaard, Knud Knudsen og Aage Mogensen er nyansatte. De er faldet godt til, og vi håber på et langt samarbejde med dem. De bortrejste lærere har lovet at ville deltage i jeres sammenkomster, så da får I, der kender dem, lejlighed til at tale med dem igen.

Erling Andersen, Sauer, fru Sauer, Ester Torp, Asger Madsen, Stockholm og fru Hansen er her stadig, hvad vi er taknemlige for. Her i årsskriftet skal der også bringes en tak til lærer Sehested og forstander Broegaard for deres undervisningshjælp i en vanskelig tid efter Thomas Nielsens død. Også en tak til skolens køkkenpersonale for den dygtige humørfyldte indsats.

Der kunne være meget mere at skrive til jer om, men pladsen i et årsskrift er trods alt begrænset. Vi kan gå i detaljer, når vi mødes og genopfrisker gamle minder.

Vi sender jer ønsket om en rigtig glædelig jul og et velsignet nytår.

Niels, Lone, Terkel, Bodil, Kirsten og Gunnar Kjær.

Nye ting fra værkstederne

At det er en meget stor fordel for efterskolarbejdet at have rige udfoldelsesmuligheder i værkstederne, viste det sidste elevhold meget tydeligt. Enkelte viste også, at de var i stand til at løsrive sig fra alm. skolesløjdtænkning og virkelig bevidst »forme« tingene, både så de virkede efter hensigten og samtidig bar præg af nye ideer.

Derfor har jeg fra træ valgt at vise en stol og fodhviler lavet i spånplade med håndtrykte hynder, samt en kombineret skammel og bladhylde, fordi disse ting måske bedst udtrykker den nye retning sløjdarbejdet tog sidste år. Fra metalværkstedet skal vises et par ting, mere for formen end for selve ideens skyld, begge ting virker meget gennearbejdede.

Thorkild Lund.

Opgave til gamle elever

Selvom I er blevet gamle elever fra Ringe Efterskole, skal I dog ikke tro, I er for gamle til stadig at få en lille rask opgave.

Jeg vil gerne se, hvor store poeter I faktisk er, og derfor har jeg bestemt, at kun de af jer, der kan løse den lille poetiske opgave nedenfor, har fortjent at få en privat julehilsen fra mig i år. Først yde derefter nyde.

For at hjælpe jer lidt i gang, har jeg selv bestemt ordene. I skal blot sætte disse ord sammen til et digt el. lign. Indholdet behøver ikke være realistisk, men I skal bruge alle ordene. Det er en fordel at klippe alle ordene ud, og mikse dem godt.

sig	og	lyse	stik
forårets	trætte	men	er
skarphed	sommerens	gnitre	stjerne
nætter	om	hviler	måneblege
ud	i	viser	uden
de	at	vinterens	sidste

Til alle sendes de bedste ønsker for julen og det nye år.
Thorkild Lund, »Kunsthøjskolen«, Holbæk.

Kære gamle elever

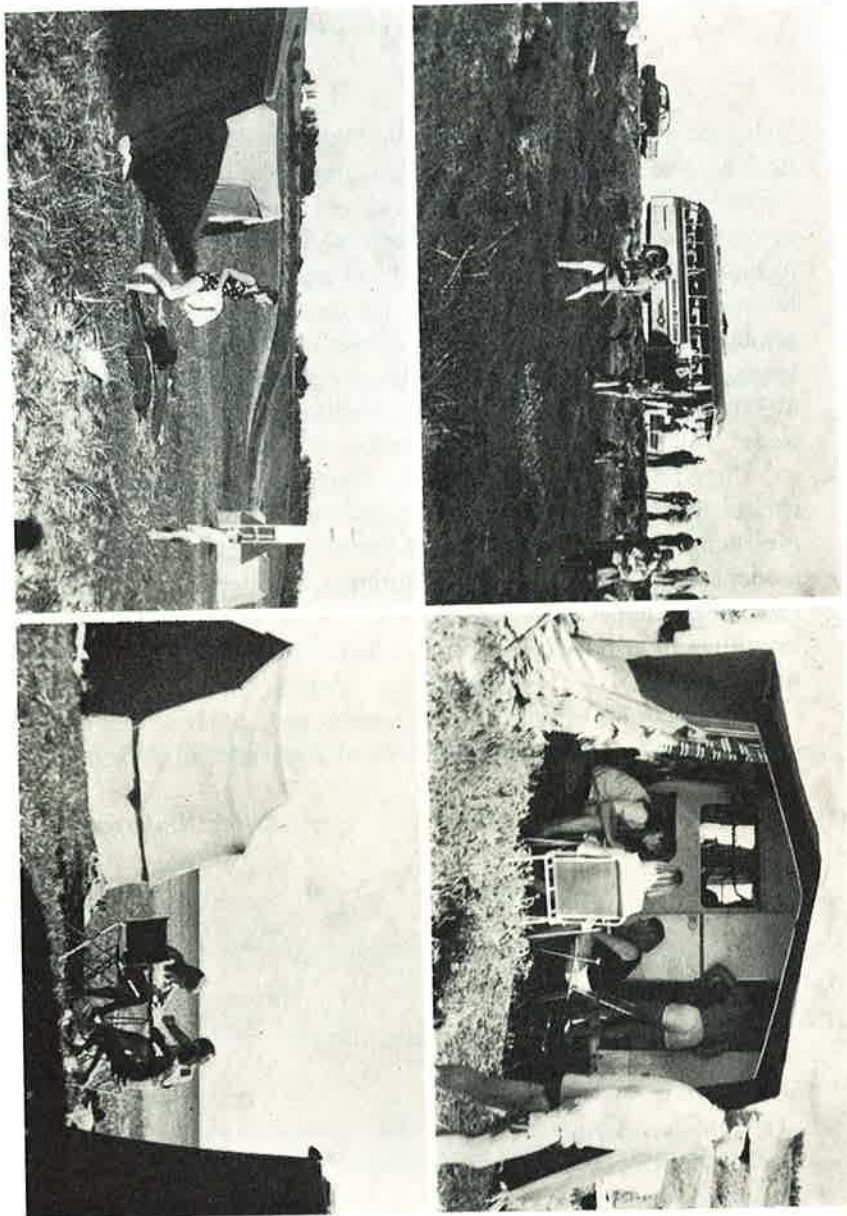
Jeg vil gerne begynde denne lille beretning med at takke for de bidrag, der er sendt ved indvielsen af opholdsstuen.

Det var også dejligt, at så mange var mødt op ved festen den 2. nov. Jeg tager det som et tegn på, at de fremtidige sammenkomster for gamle elever vil blive velbesøgt. At vort medlemstal er dalet en smule, mener jeg egentlig ikke er foruroligende, da vi jo kun har eet hold elever om året. Jeg vil endda synes, det er godt, hvis vi kan holde det på de 850. Det vil sige, at samtlige elever i gennemsnit er medlemmer i en 10-årig periode.

Vi har nu i en årrække kørt elevforeningen uden væsentlige forandringer, der er udsendt årsskrift og afholdt elevmøder. Her kunne jeg godt tænke mig at spørge, om vi med vort elevmødeprogram opfylder de forventninger, I stiller til elevmødet. Hvis der er noget, I mener, der kunne gøres bedre, er vi absolut villige til at høre og drøfte eventuelle forslag ved elevmødet til sommer.

Med ønsket om en glædelig jul samt et godt nytår sendes alle gamle elever en hilsen. — På gensyn til elevmødet d. 7.-8. juni.

Erling Andersen.

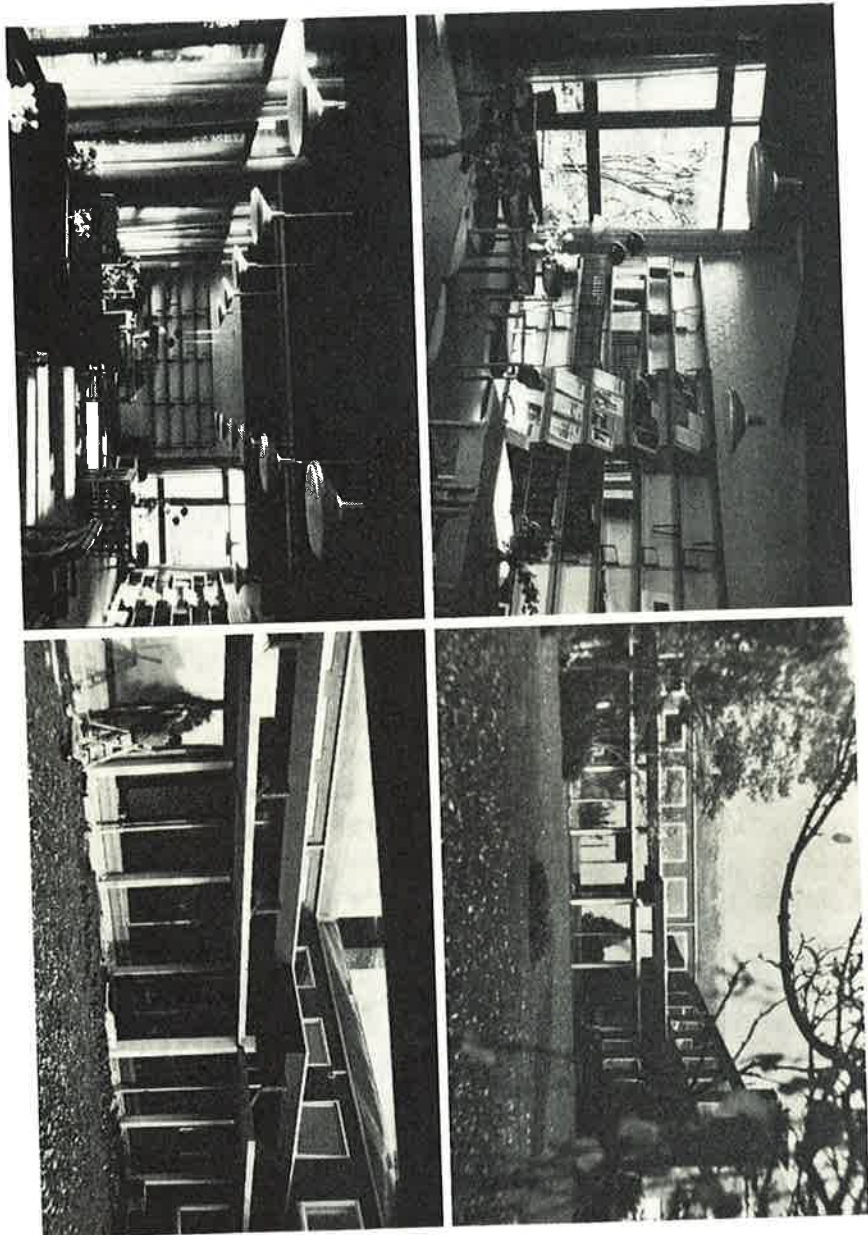

Elevliste

Gurli Kanp Andersen, Morsø.
 Dorte Tofte Christensen, Fåborg.
 Jenni Anne Margrete Christensen, Kgs. Lyngby.
 Annette Gunvor Hansen, Middelfart.
 Gerda Hansen, Bordrup.
 Jette Katrine Hansen, Voldtofte.
 Lene Lissau Hede, Tørring.
 Else Marie Sander Jørgensen, Svendborg.
 Alice Kærsgård, Odense.
 Lene Margit Koustrup, Trælløse.
 Ella Margrete Kristiansen, Knarreborg.
 Dorte Storm Larsen, Hårby.
 Else Merethe Larsen, Aunslev.
 Inge Marie Larsen, Snøde.
 Jytte Møller Larsen, Falsled.
 Hanne Lauritsen, Lyngby.
 Grethe Lund, Nyrup.
 Kirsten Lyder, Svendborg.
 Inga Madsen, Morud.
 Merete Mikkelsen, Brænderup Gudbjerg.
 Signe Katrine Mikkelsen, Brørup.
 Anne Marie Nielsen, Tranekær.
 Inge Lise Nielsen, Årup.
 Johanne Nielsen, Båring.
 Lise Nielsen, Farstrup.
 Birgit Vestermann Pedersen, Julby.
 Dorthe Vini Longhi Pedersen, Hardrup.
 Else Margrethe Pedersen, Drejø.
 Eva Gunhild Rasmussen, Glamsbjerg.
 Hanne Kirstine Storm, Nr. Broby.
 Anne Storr, Virum.
 Else Sørensen, Esbjerg.

Regine Storch, Egedesminde.
Oda Olsen, Egedesminde.
Lise Lotte Nielsen,
Yrsa Marie Hansen, Øster Marie.
Inge Lis Thyge Nielsen, Øster Lars.
Bjarne Andersen, Ny Tolstrup.
Gunner Lind Andersen, Korup.
Jørgen Hans Henrik Egelund, Brønderup.
Torben Engstrøm, Odense.
Torben Frandsen, Odense.
Johan Evald Norddal Gudnitz, Veddinge.
Erik Nørgård Hansen, Birkum.
Jørgen Anker Hansen, Lille Kobbøl.
Kurt Hansen, Nyborg.
Poul Erik Hindsgavl Hansen, Barløse.
Torben Skov Hansen, Barløse.
Torsten Lysbjerg Hansen, Båring.
Lars Ove Henriksen, Måre.
Ole Holck, Fauverbo.
Knud Ejved Høj, Stige.
Ove Højmark, Dømmestrup.
Jens Chr. Iversen, Kegnæs.
Svend Åge Iversen, Kegnæs.
Arne Jensen, Røgen.
Karsten Erik Jensen, Måre.
Jørgen Helge Jensen, Freltofte.
Lars Rytter Jensen, Lakkendrup.
Johnny Johansen, Glamsbjerg.
René Kramer, Villumstrup.
Jens Lauridsen, Lakkendrup.
Hardy Løbner, Kegnæs.
Ib Lønborg, Tange, Krarup.
Knud Ole Lønborg, Gudme.
Hans Jørgen Madsen, Øster Højst.
Svend Åge Madsen, Vindinge.
Torben Mogensen, Harløse.

Ib Rasmussen Mose, Freltofte.
Poul Fogedgård Nielsen, Refsvindinge.
Karl Olsen, Båring.
John Chr. Nørregård Pedersen, Ellinge.
Keld Pedersen, Skredebjerg.
Finne Arne Påske, Måre.
Børge Rasmussen, Herrested.
Niels Riber Rasmussen, Kværndrup.
Torben Rasmussen, Thurø.
Kurt René Schiødte, Gislev.
Jørgen Mørch, Umanak.
Karl Josefsen, Arvigait, Frederikshåb.

10 år efter

Ja, så blev det vor tur til at sende en hilsen til elevskriftet. Når jeg tænker tilbage på sommeren 1959, er der kun lyse og glade minder at hente frem. — Nu har man jo i de sidste dage gået og tænkt lidt på, hvad der er hændt i disse år. — På en måde synes jeg, det er uendelig længe siden, man har oplevet en mængde i disse år, og så kan man vel alligevel ikke rigtig forstå, at man nu er blevet en »gammel« gift herre og bosat i Vendsyssel.

Tilbage til 59. — Fra skolen tog jeg hjem og var i 1½ år. Min far var desværre blevet syg, så mor ville gerne ha' os hjemme, hvad min broder og jeg selvfølgelig gjorde med glæde. Og lykkeligt for os alle er far atter rask. — En af de ting, man lærte af den periode, var ønsket om et godt helbred, for når sygdom melder sig, så betyder luksus og mange andre små ting så lidt. —

Så har jeg været alt-mulig-pige hos fhv. statsminister Erik Eriksen. På Ry højskole vinteren 1962-63; fem dejlige måneder, man var blevet lidt ældre og mere videbegærlig. Vi lærte en masse og havde et godt forhold både mellem lærere og elever. Siden har vi lært nok om højskolestrid, men man skal huske ikke blot at kræve hele tiden, men også yde noget til gengæld. — Er man ikke ved at glemme det sommetider??

Senere igen arbejder jeg i Frederikshavn på et børnehjem i 1½ år, og så et par år i Østervrå, 25 km fra Frederikshavn, 20 km fra Hjørring, 20 km fra Sæby og 20 km fra Brønderslev, og for 2 år siden blev jeg gift med en ægte vendelbo, og vi bor nu 5 km fra Østervrå. Så ud fra ovennævnte beskrivelse kan I næsten finde her til, hvis nogen af jer engang kommer på disse kanter.

Jeg kan godt lide at bo heroppe, selvom man har fået langt hjem til forældre og »gamle« venner. Men man skønner dobbelt så meget på sit hjem, når man bor et stykke fra. Et brev

og en telefonopringning er altid velkommen her, og sidst, men ikke mindst et besøg, så holder vi »fri« 3-4-5 dage og modsat, hvis vi rejser hjem nogle dage, og det sker da engang imellem, selv om vi ikke har fast ferie og week-end. Jeg plejer gerne at sige, vi har fri hele tiden. — Så er det vist ikke for tidligt at fortælle, at vi har en gård og tillige minkfarm. Ellers kan I vist ikke forstå mit skriveri. — Og vi er begge glade og tilfredse med vort arbejde. I øjeblikket er det højsæson i minkfarmen, så vi har ikke meget andet end: farve, kvalitet og størrelse i hovedet i disse dage, det er jo med at få de bedste dyr til avl, så vi kan få gode priser for vore skind.

Det er vist på høje tid, jeg slutter mit indlæg og slutter med mange hilsener til alle fra efterskolen, både lærere og elever sommeren 1959, — samt en særlig hilsen til familien Hedemann og Ingrid.

*Inger Maegaard Hansen, Toftegård, Eskildstrup,
nu: I. M. Madsen, Landlyst, Brønden pr. Flauenskjold.*

Kære kammerater!

Efter en dejlig sommer på Ringe Efterskole var jeg 2^{1/2} år i huset. Så ville jeg prøve noget andet og kom i en forretning i Kolding, hvor jeg var i 1^{1/2} år.

Vinteren 1963-64 tog jeg på Ryslinge Højskole, hvor jeg havde en dejlig tid. De næste to år var jeg i huset hos en lægefamilie med 5 børn, og derfra rejste jeg til Allerød i Nordsjælland, hvor jeg var barnepige i 1 år — et dejligt år.

I sommeren 1967 rejste jeg hjem og blev gift. Vi bor i Hjarup ved Kolding, hvor min mand er lærer. Jeg har hilst på Anne-Grethe Petersen, som er gift og bor i Lunderskov.

Nu vil jeg slutte med at ønske lærere og elever fra sommeren 1959 en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Venlig hilsen

Grethe Adolph (f. Andersen), Hjarup, 6000 Kolding.

Efter det dejlige ophold på Ringe Efterskole var jeg hjemme 1 års tid, så kom jeg på Nørre Søby central, hvor jeg var i 3 år, så var jeg en tur på Skårup Husholdningsskole, 1/2 år på Vejstrup Skolehjem. Der lærte jeg at køre bil og samme dag jeg fik kørekort, købte jeg en ny Kadett, som jeg har været glad for at køre i. Jeg havde stadig lyst til telefonen og kom til Kerteminde senere til Ringe og senere til Glamsbjerg. Alle 3 steder var jeg, til de blev automatiseret, så kom jeg til Allested, der har jeg været det sidste 1^{1/2} år, men inden jul bliver den også automatiseret, så er der ikke mere at gøre i det fag som telefonistinde, men den 19. oktober blev jeg gift, og vi har købt et helt nyt hus Rosenvænget 8 i Nørre Broby; min mand er mekaniker.

Til slut mange hilsener og en glædelig jul til alle lærere og kammerater.

*Else Riber Rasmussen (nu Svensson), »Frederiksfeldt«,
Nørre Søby.*

Der dumpede et brev ind gennem brevsprækken. Det er en god tradition, at årsskriftet kan berette om jeres oplevelser i det forløbne 10-år, stod der i dette brev fra Ringe Efterskole.

Jeg springer alle sentimentale betragtninger om opholdet på Ringe Efterskole og de 10 år over. Efter de 5 måneder på skolen hjalp jeg en tid til hjemme på min fars gård i Dræby på Fyn. Derefter tog jeg præliminæreksamen på Odense Friskole. Så blev jeg frømand — altså sådan at forstå, at jeg kom i lære på kontoret i frøfirmaet A/S L. Dæhnfeldt i Odense. Da jeg var udlært efter 3 års forløb, begyndte jeg at læse til højere handelseksamen på Tietgenskolen i Odense, hvilket jeg var færdig med sommeren 1967. Umiddelbart derefter begyndte jeg på mit nuværende job som landssekretær i Venstres Ungdom, og jeg bor nu i København, hvor vi har vort sekretariat.

Igennem de senere år har VI været en ikke ubetydelig bestanddel af min tilværelse, idet jeg har haft en række tillidshverv at varetage. Og så endte det med, at jeg er kommet til at »leve af det«. Jeg har dog også været med i andet organisationsarbejde, f.eks. har jeg i en periode været generalsekretær for Nordens Liberale og Radikale Ungdomsforbund.

Jeg har været soldat — i 50 timer og 40 minutter. — Blev hjemsendt og senere slettet af lægsrullen. Dårlig ryg!

Desværre har man jo nu mistet kontakten med næsten alle de »gamle« kammerater fra Ringe Efterskole og de lærere, vi havde. Jeg håber, at vi efter at dette årsskrift er udkommet, kan genknytte kontakter.

*Poul Christensen, Lerholm Vænge 14, 1., tv.,
2610 Rødovre. Tlf. privat (01) 41 13 20,
arbejde (01) 21 11 15.*

Kære gamle elever!

Da jeg kom fra skolen, var jeg hjemme til 1. september, så kom jeg i lære i Brugsen i Dræby.

Der var jeg i 3½ år og rejste så til Sønderborg, hvor jeg var elev på idrætshøjskolen i 3 måneder.

Da jeg var færdig i Sønderborg, kom jeg tilbage til Dræby og var der i 9 måneder. Jeg ville gerne prøve at lede gymnastik, så jeg fik et hold piger i Munkebo i alderen 10-14 år. Det var sjovt, men en værre flok at holde styr på.

Nu mente jeg, det var tiden at komme ud og se noget nyt. Jeg rejste til Vester Nebel ved Kolding, og var der et år. Jeg gik til gymnastik i Kolding, og der fik jeg efterhånden mine kammerater.

Da jeg fik tilbudt en plads som kassedame i Brugsen i Kolding, rejste jeg dertil.

Der traf jeg min mand, som var slagter i Brugsen, og vi blev gift i juli 1966.

Nu bor vi i Brørup, hvor han er slagter i Brugsen.

Jeg har arbejde 6 timer om ugen, ellers går jeg hjemme og passer Gitte på snart 2 år og vores store Dobbermann hund.

Venlig hilsen til alle kammerater fra vinteren 1958-59.

Annelise Weiler (f. Rasmussen), Østre Allé 33, Brørup.

Langeskov, d. 22.-11.-1968.

Kære allesammen!

Ja, så er det altså 10 år siden, vi tilbragte en dejlig vinter på Ringe Efterskole.

Jeg vil her prøve at fortælle, hvad jeg har oplevet, siden vi alle med tårer i øjnene forlod Ringe.

Jeg har været i huset forskellige steder. I efteråret 1960 traf jeg min mand, og i februar 1962 blev vi gift.

Vi indrettede os i en lille kælderlejlighed hos mine svigerforældre, og imens søgte vi med lys og lygte efter en lejlighed, som jo alle gør, men uden resultat.

Jeg begyndte så at arbejde på Fyens Strømpefabrik for at hjælpe til med at spare sammen til et hus, og der var jo også

grænser for, hvad jeg kunne fordrive tiden med, når vi ikke havde så meget plads, selv om vi da havde fået en lille søn.

I påsken 1964 begyndte vi at grave ud til grund, og den 19. januar 1965 flyttede vi ind.

Det er en dato, vi sent glemmer, efter at have boet tre år i en kælder.

Jeg har arbejdet indtil 1. marts sidste år, for den 6. marts fik Mogens en lillesøster, som hedder Tina.

Så der er nok at se til med sådan et par unger, og ved siden af har jeg hjemmearbejde, og foruden har jeg en dreng i dagpleje. Et par udenlandsture er der da også blevet til.

Vi har været i Schweiz, hvor vi så Rheinfaldet, og derfra kørte vi til Italien. Der så vi domkirken i Milano, og vi var oppe i det skæve tårn i Pisa, samt en tur i Venedig.

Fra Venedig kørte vi mod Østrig, hvor vi så saltminen i Salzburg, og hvor vi også var i Grossglockner, der er knap 4000 m over haveoverfladen. Det var en dejlig en uforglemmelig tur.

Vi har været i Harzen et par gange, der har vi været så tæt på østzonen, at de østtyske soldater stod på den modsatte side af gaden.

En dejlig Rheintur har vi også haft. Vi kørte direkte til Heidelberg og fulgte Rheinen nordpå. Det var også en dejlig tur.

Det er, hvad jeg har oplevet, siden vi rejste fra Ringe.

Til slut en glædelig jul og godt nytår til alle elever, lærere og lærerinder samt Hedemann.

Venlig hilsen

Helle Hansen (f. Nielsen, Dræby), Enebærvej 7, Langeskov.

Vojens, den 22.-11.-68.

Hej alle gamle kammerater!

Det er svært at spå — især om fremtiden, disse vise ord sagde vor berømte landsmand Storm-P., ja, — hvor mange af os, der stod med tårer i øjnene og sagde farvel til hinanden og

til en dejlig vinter, vidste, hvad fremtiden ville bringe os. Men jeg vil fortælle jer lidt om, hvad den bragte mig i de forløbne ti år.

Efter skolen gik jeg hjemme hos min farmor og hjalp i huset, i august 59 begyndte jeg på Midt fyns fælleskommunale Realafd. og havde tre dejlige år der; sommeren 62 afgik jeg fra skolen med en eksamen svarende til et menneske med en gennemsnitsintelligenskvotient, efter veloverstået eksamen og 8 dage i Norge med klassen, kom jeg i huset nogle måneder.

I mellemtiden nærmede min 18 års fødselsdag sig, og jeg søgte ind på Statens Navigationskole i Kbh., idet jeg håbede på en uddannelse som radiotelegrafist. Imidlertid fik jeg afslag på ansøgningen, da kursus var overtegnet. Trods afslag rejste jeg alligevel til den »lasternes« by København, hvor jeg boede hos min mor, indtil jeg i febr. 63 begyndte at aftjene min »værnepligt« som menig i Kvindeligt Flyvekorps; jo — I så rigtigt, jeg kom på rekrutskole i Vedbæk, hvor vi dels blev uddannet i militære discipliner som eksercits, våbenlære, selvforsvar og forsvarskundskab og dels som kontrol- og varslingsoperator. Efter endt rekruttid kom jeg til radarstationen på Bornholm, hvor jeg arbejdede i tre år; jeg mødte forresten vores kammerat fra Bornholm derovre. To gange blev jeg sendt på kursus, først på korporalskole og derefter på signalkursus. Det var en dejlig tid; jeg havde mange sjove oplevelser, som man har det i forsvaret, det kan de fleste af drengene sikkert bekræfte. Selvfølgelig fandt jeg også min tilkommende i Flyvevåbnet, og da han skulle på skole i Verløse, for at blive uddannet til tekniker, rejste vi begge til Sjælland i maj 66: hvorefter jeg trådte ind i det civile liv som hulledame, først på en møbel-fabrik i Hillerød og derefter i et forsikringselskab i Kbh.

Vi blev gift i jan. 68, og er nu flyttet til Vojens i Sønderjylland, hvor Torben arbejder på FSN Skrydstrup, og jeg går den som hjemmearbejdende husmor (skatten) med tre børn i dagpleje. Endnu er der ingen tegn på, at vi selv får børn, men det kommer nok. Vi har det dejligt, og hvis I nogensinde kommer her forbi, skulle I besøge os.

Venlig hilsen til alle gamle kammerater og til gamle og nye lærerinder og lærere fra

Jette Bek, gift Jensen, Vestervang 10, 2., th., 6500 Vojens.

Odense, den 22.-11.-1968.

Kære kammerater, lærere og lærerinder fra vinteren 1958-59!

Først vil jeg sige mange tak for brevet, jeg har modtaget, og det vil være mig en stor glæde at skulle skrive, hvad jeg har oplevet, siden jeg var på Ringe Efterskole, da jeg meget tit tænker tilbage på den dejlige tid, vi havde sammen dernede.

Jeg har stadig forbindelse med Conny Sørensen (f. Ludvigsen), og det sker da af og til, vi er sammen, hvor vi rigtig drøfter vor skoletid, og hvor dejligt vi havde det.

Da jeg kom hjem fra skolen, kom jeg ud på et gartneri og arbejde og derefter ved en købmand, hvor jeg var et par år, så fik jeg læreplads på Grand Hotel, Odense, som smørrebrøds-elev og derefter som smørrebrødsjomfru og har arbejdet der 5 år. Derefter har jeg været i Restaurant Skoven og Park Hotel, indtil jeg blev gift med en dejlig mand den 14. september dette år.

I sommeren 1967 var min mand og jeg en tur i Tyskland, hvor vi boede i Hannover og Celle; derefter var vi i Østrig og Tyrol, en mægtig dejlig tur med en masse oplevelser, og hvor var det dog dejligt.

Italien har vi også været i, 8 dage ved Gardasøen, byen Venedig var vi i; alle tiders mærkelige by, men meget flot. Vi var inde i Marcuskirken på Marcuspladsen, i Dogepaladset og så temmelig mange gondoler.

Fra Italien skal også lige nævnes en tur i Dolomiter-bjergene med svævebanen.

Det var lidt i korte træk, hvad jeg har oplevet i de ti år, der er gået.

Til slut en hilsen til hr. Hedmann, lærere, lærerinder og hele

holdet vinteren 1958-59. I ønskes alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Med venlig hilsen

Tove-Lis Maibom (f. Pedersen), Vesterbro 21 B, 3., Odense.

Kære alle!

Er det allerede 10 år siden, vi en dag sidst i september godt rødøjede tog afsked med hinanden og skolen? Dengang følte 10 år frem i tiden som en menneskealder, men nu er de pludselig gået, og vi skal til at se på, hvad de egentlig er gået med.

Kort efter skoleopholdet kom jeg i lære på et kontor i Varde. Her fik jeg et grundigt kendskab til kontorarbejde i al almindelighed, bogholderi i særdeleshed, og hvad man ellers kan komme ud for i et automobilfirma. De første par år boede jeg hjemme i Oksbøl, men flyttede ind til Varde, da jeg blev træt af at rejse frem og tilbage daglig. Efter veloverstået læretid havde jeg fået nok af biler og ville prøve noget andet. Jeg kom til Esbjerg i en møbelforretning, hvor der var at rive i — og jeg fandt ud af, at selvom jeg havde elevtiden bag mig, var der sandelig meget at lære endnu. Da jeg havde været der i 1½ år, trængte jeg til luftforandring, og det resulterede i en tur til Randers, hvor et supermarked manglede en dame til at føre bogholderiet. Det var interessant at arbejde med, og jeg var glad for at være der, men efter 1½ år pakkede jeg mit kluns og sagde farvel til supermarkedet og Randers.

Sammen med en veninde tilbragte jeg en vinter på Rødding Højskole. Vi var i alt 180 elever, så der var liv og glade dage (næsten) døgnet rundt. I en uge havde vi elevudveksling med 3 svenske højskoler, og jeg var blandt dem, der fik lejlighed til at komme til Sverige og der følge undervisningen, som er tilrettelagt på en lidt anden måde, end vi kender fra de danske folkehøjskoler. En skønne dag var også det skoleophold slut, og jeg havnede i Varde igen, denne gang på Andelsmejeriet, hvor jeg stadig er.

I årenes løb har jeg i fritiden gået på forskellige kurser, i år

er jeg startet på et, som strækker sig over 3 år, så tiden bliver ikke noget problem, blot kniber det med at få den til at slå til engang imellem.

Til slut vil jeg ønske alle fra sommeren 1959 en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Gunbild Høy, Lundvej 11, Varde.

København, den 19.-11.-68.

Kære lærere og kammerater fra sommeren 1959!

Ja, som tiden dog går. Nu er det så blevet vores tur til at skrive til elevskriftet om, hvad vi har fået årene til at gå med.

Efter opholdet på skolen kom jeg på sy- og tilskærerskole hos fru Poulsen i Sødinge ved Ringe, hvor jeg boede hos en familie Niels Nielsen. Der var jeg til marts 1960. Så havde jeg en måneds ferie hjemme på Lyø, inden jeg 1. april skulle begynde på min læreplads i Fåborg som dameskrædder, hvor jeg var i lære i 4 år en måned hver af de sidste 3 læreår var jeg på teknisk skole i Sønderborg, hvor jeg også aflagde svendep prøve.

Efter endt læretid kom jeg først på et 3 måneders tilskærerkursus på »Københavns Tilskærarakademi«, et meget lærerigt kursus for mit fag.

Det var ellers ikke min mening at blive her i København efter kursusopholdet, men indtil nu er der da gået 4 år.

Efter endt kursus fik jeg plads i et kjole en gros firma »Vagn Modeller«. Hvis nogen af jer har hørt om det, hvor jeg er med til at lave modeller til kolleksionen; det er meget spændende.

Jeg har da også været ude at rejse. Et par gange i Harzen på biltur, i december 1966 var jeg på Grand Canaria, I kan tro, det var skønt at være på ferie på den tid af året. Jeg kom hjem 2 dage før juleaften. I år har jeg været på biltur i Norge til Åndalsnæs; det var en pragtfuld tur, sikken en natur, ja, det er så storslået, så det kan slet ikke beskrives.

Således er de ti år gået for mig i store træk. Jeg glæder mig

meget til at læse om, hvad I andre har oplevet, siden vi forlod skolen.

Jeg har et dejligt værelse i Utterslev lige ved mosen, så jeg mærker ikke så meget, at det er København, når først jeg kommer hjem om aftenen. Der er ca. 6-7 km til mit arbejde, som ligger på Vsterbrogade ikke langt fra Hovedbanen. Hvis nogle af jer skulle komme på disse kanter, hvor jeg bor, er I meget velkomne; det kunne være meget sjovt at genopfriske gamle minder.

Til slut en hilsen til Hedemann, lærere og lærerinder, kammerater og især Birgith og Lisa på »Hammeren«, som jeg delte værelse med.

Mange hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

*Inger-Lise Pedersen, (Lyø pr. Fåborg), Horsebakken 63,
2400 København NV.*

Svendborg, den 19.-11.-68.

Som gammel elev fra sommeren 1959 sender undertegnede hermed et bidrag:

Kære gamle venner!

Tænk — er du virkelig så gammel, det var den første tanke, som meldte sig, da jeg modtog anmodning om at sende hilsen til elevskriftet. — Men tænker man nærmere over det, er der sket meget i de mellemliggende år, og det gælder sikkert for os alle.

Efter opholdet i Ringe kom jeg to år i huset, i min sommerferie deltog jeg et år i den af Ringe Efterskole arrangerede tur til Norge, det var en skuffelse, at der ikke var flere deltagere fra sommeren 59.

Vinteren 1961-62 var jeg ellers på Høng Folkehøjskole; det var 8 dejlige og lærerige måneder. Derefter var jeg 5 mdr. i en købmandsforretning i Svendborg, hvorefter turen gik til Jylland. Jeg kom på Jelling Seminarium, hvorfra jeg dimitterede i sommer. De fem år på seminariet har været dejlige, man var

altid omgivet af gode venner og havde tillige lejlighed til at deltage i mange arrangementer.

Nu er jeg lærerinde på Haahrs Skole i Svendborg, hvad jeg er meget glad for. Jeg befinder mig mægtig godt her og er meget glad for mit arbejde.

Jeg håber, alle har det godt, mange er sikkert på nuværende tidspunkt gift og har stiftet familie. — Jeg sender hermed en venlig hilsen til alle.

Vera Hansen, (Ærø).

Aarhus, den 18.-11.-1968.

Ja, så er det 10 år siden, vi var sammen på Ringe Efterskole og tilbragte en dejlig sommer sammen. Efter skoleopholdet tog jeg tilbage til Samsø, hvor jeg kom i lære som kontorelev i fire år.

Da jeg havde overstået min læretid, tog jeg til Aarhus, hvor jeg dog kun var i eet år.

Derefter tog jeg igen tilbage til Samsø, og fik en kontorplads; der var jeg så i 2¹/₂ år.

I mellemtiden havde jeg mødt min nuværende mand, så da han skulle ind som soldat og kom til Aarhus, gik turen igen derover.

Nu har jeg været i Aarhus næsten to år. Den 23. marts i år blev jeg gift, men arbejder stadigvæk.

Nu til slut vil jeg ønske forstanderen, lærere og lærerinder samt alle kammerater en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Inge M. Mahler (Christensen), Skt. Pouls Gade 64, Aarhus.

København, den 18.-11.-1968.

Til Ringe Efterskoles elevskrift!

Efter opholdet på Ringe Efterskole var det meningen, at jeg skulle have været landmand. Men en hvis fysisk dovenskab fik mig til at revidere mine fremtidsplaner en smule; jeg blev kort tid efter efterskoleopholdet optaget på en realskole, hvorefter

jeg så ville finde mig en læreplads, men havnede i stedet på gymnasiet, hvorfra jeg blev student i 1965 (Kalundborg Gymnasium). Efter at have været soldat ved Garderhusregimentet i Næstved, begyndte jeg at læse til cand. merc. (økonomi) i København; — jeg forventer at være færdig om 2-3 år.

Det var i korthed hovedtrækkene af mit hensmuldrende liv; i mine ferier har jeg fortrinsvis rejst i Frankrig og Italien.

Venlig hilsen

Troels Sneftrup Hansen, Frederiksberg.

Hvidovre, den 17.-11.-1968.

Kære gamle kammerater og lærere fra vinteren 1958-59!

Jeg vil med glæde følge 10 års traditionen og sende jer alle en hilsen og berette lidt om, hvad der siden er hændt mig.

Hvem kan fatte, at det er 10 år siden, vi mødtes på Ringe Efterskole og havde et uforglemmeligt og lærerigt halvår.

Da skoleopholdet var forbi, begyndte jeg den 1/4 som elev på et mindre sagførerkontor. Jeg var der i 5¹/₂ år og fik en meget grundig og afvekslende uddannelse.

Jeg mødte i Byretten for min chef og var med kongens foged på fogedforretning for at pante hos folk, hvilket jeg absolut ikke brød mig om, da man rigtig kom ind i, hvor meget elendighed, der er rundt omkring.

Mens jeg stadig var elev, traf jeg min mand, som er jyde; han er politibetjent på 8. år og er tjenstgørende på St. 1, Nyropsgade.

Vi blev gift i sommeren 1962, da vi var så heldige at få en sød lille 2 vær. lejlighed. Jeg holdt op med at arbejde 1 år efter, da vi fik vores første søn i september, han hedder Michael. Da han var 2 år, rejste min mand og jeg en uge til Gardasøen, hvor vi havde en skøn ferie.

Vi havde 4 år før været en tur i Goslar og havde også der en dejlig ferie, og det var så sjovt, at jeg dernede skulle gå hen og møde Inger Weel fra Sønderjylland.

Jeg har stadig forbindelse med Bente Knudsen fra Odense,

og det er kun 2 mdr. siden, hun sidst har besøgt os.

Sidste år i marts fik vi endnu en søn, som hedder Henrik. Den 1.-9.-67 flyttede vi til Hvidovre, hvor vi fik en skøn 2^{1/2} vær. lejlighed på 86 m². Ejendommen er kun 4 år, så huslejen er stor, men det betyder meget, at bo godt. Vi har en Cortina, som jeg kører mest i, da det kan være vanskeligt at komme nogen steder med 2 børn.

Bente og jeg var til fest på skolen, da Hedemann holdt op. Stor var vores skuffelse, da vi kun mødte 3-4 stykker fra vores store gamle hold.

Det var i korte træk, hvad jeg har oplevet. Skulle nogen af jer bo her i nærheden, håber jeg at høre fra jer.

Jeg sender en særlig hilsen til hr. Hedemann og Ingrid.

Venlig hilsen

Ingrid Olesen, f. Hansen, Immerkær 23, st., tv.,
Hvidovre, tlf. 75 85 98.

Sh. Lyndelse 22.-11.-1968.

Kære gamle lærere og kammerater!

Ja, så er ti år gået, og jeg siger tak for brevet og skal prøve at give et lille resumé af tiden, der er gået eller »løbet«, siden vi var i Ringe.

Fra Ringe kom jeg i lære som mejerist i Vantinge, hvor jeg var i to år, så rejste jeg til Hornslet, som ligger på Djursland og derfra til Mors, for endelig at slutte min uddannelse med et halvt år på Dalum Mejeriskole. Ja, så kaldte militæret, jeg måtte drage til Næstved som husar. Da jeg var færdig med 16 lange måneder, meldte jeg mig til FN-styrkerne i Gaza i et halvt år. Det var så godt, at jeg snupede et halvt til. Det var en dejlig tid med mange rejser til nabolandene dernede.

Da jeg kom hjem, blev jeg mejerist i Stilling ved Skanderborg, og som det går, traf jeg Hanne. Vi er nu gift. 1 februar i år rejste vi tilbage til Fyn, nærmere betegnet til Sandholt Lyndelse, hvor vi har fået et nyt hus og for ikke at glemme Jan »selvfølgelig den dejligste af alle«, som vi fik i april.

Jeg må hellere slutte for at give plads til andre i årsskriftet. Kommer nogen forbi, er de velkomne. En hilsen til lærere og elever; en særlig hilsen Fin og Ansgar.

Med venlig hilsen

Lars Lønberg, Sunaivej 21, Sh. Lyndelse, Højrup.

Aunslev, den 21.-11.-1968.

Kære gamle kammerater!

Ja, så er det os, der er jubilarer. Et det til at forstå, at det er 10 år siden, vi oplevede en sommer på Ringe Efterskole? Men de tørre årstal viser, det er sandt, og derfor må man til at opfriske, hvad der er sket siden hin dejlige sommer.

Straks efter afrejsen fra Ringe kom jeg i huset på en gård få kilometer hjemmefra. Der blev jeg det første år og lærte en del husholdning. Herefter rejste jeg til St. Havelse i Nordsjælland, hvor jeg også blev pige på en gård. Medens jeg var der, havde jeg den store oplevelse at være med til Dansk Idrætsforbunds Landsstævne i Vejle. Og som alle, der har været med til et sådant ved, er en meget stor og uforglemmelig oplevelse.

Medens jeg var i Nordsjælland modnedes et længe næret ønske i mig, nemlig at læse til lærerinde. Men da jeg jo ikke havde nogen realeksamen, måtte denne først skaffes. Jeg meldte mig så til et præliminærkursus på Frederiksberg. Samtidig var jeg heldig med at finde en plads i huset i Rødovre hos meget venlige mennesker. De næste to år blev ret hårde arbejdsår, hvor jeg om dagen arbejdede i huset og læste lektier, medens jeg om aftenen sad på skolebænk fra 18,20-22,20 hver aften. Men det hele blev lykkeligt afsluttet med min præliminæreksamen.

I løbet af foråret 1963 søgte jeg optagelse i præparandklassen ved Jelling Seminarium og blev optaget. Derefter fulgte et år med mange hvis'er, for blev man optaget i 1. kl., eller måtte man ud. Hos os skulle 1/3 af alle de ansøgende kasseres. Heldigvis kunne jeg holde en god sommerferie bagefter, for jeg blev til alt held optaget i seminariets 1. klasse.

Nu kunne man straks planlægge lidt længere ud i fremtiden,

end jeg hidtil havde turdet. Jeg fik 4 dejlige og lærerige år på semaniret. Under vikartiden i 3. klasse hvor vi var »på græs«, opholdt jeg mig på en lille landsbyskole i Gerå syd for Aså i Vendsyssel. Her mødte jeg Jørgen, som også var lærer der. Vi blev gift i sommerferien i år, og fik til august begge stilling som lærer ved Aunslev-Bovense skole. Den ligger mellem Nyborg og Kerteminde. Og her har vi fundet et dejligt sted, rare mennesker, gode kollegaer, søde børn og et dejligt lille hus at bo i.

Og alle jer gamle kammerater, som kommer her forbi, så kik ind til os, I skal være meget velkomne.

Hilsen fra

Iris Hansen (tidl. Sørensen), 5861 Aunslev.

Refsvindinge, den 21. nov. 1968.

Kære kammerater!

Efter 5 uforglemmelige måneder i Ringe — kan I huske, hvor vi tudede ved afskeden — var jeg i en købmandsforretning i Nyborg i 10 måneder. Jeg kom så i lære i Skellerup Brugs, 12 km fra Nyborg. Læretiden var 3 år, og de 3 vintre cyklede jeg hver aften ugens første fire dage til Nyborg Handelsskole, hvor den teoretiske del af uddannelsen fandt sted.

Maj 1964 flyttede jeg til Ullerslev Brugs; men var kun der til september, da jeg blev gift med et postbud. Vi havde en lille lejlighed i Nyborg; men for 3½ år siden købte vi hus i Refsvindinge, ca. 9 km fra Nyborg ad hovedvej 8.

For 1½ år siden blev min mand landpost, så nu har han arbejdet heromkring. Vi har 2 drenge: Anders på 3 år og Mikkel på 2 måneder, så jeg kan nok få tiden til at gå herhjemme.

Hvor er I henne allesammen? Jeg har flere gange været til elevmøde og kun truffet en enkelt af jer. Men kommer I på disse kanter, er I velkomne; det kunne være sjovt at genopfriske gamle minder.

Jeg vil slutte med ønsket om en god jul samt et godt nytår

til Hedemann, Ingrid, lærere og alle kammerater fra sommerholdet 1959.

Venlig hilsen

Inge Hansen (»Ferritslev«), født Jensen, 5852 Refsvindinge.

Lunderskov, den 20.-11.-1968.

En hilsen sender jeg her til mine venner fra Ringe Efterskole sommeren 1959. Der er jo sket meget siden, og jeg vil fortælle lidt derom.

Da jeg kom hjem fra efterskolen, fik jeg plads i huset et år i Svendborg, så en dag fik jeg brev fra Lena, som jeg holdt forbindelse med, at hun havde fundet to pladser i Søborg ved København, så jeg rejste til København og var et år i huset der. Så rejste jeg tilbage til Svendborg og fik plads som bogbinder-assistent. Efter et års forløb rejste jeg til England, og var hos en lægefamilie i to år. Da jeg så kom hjem derfra, fortsatte jeg med bogbinderfaget i Kolding, indtil jeg blev gift. Nu bor jeg i Lunderskov og har 2 børn: Susan på godt 3 år og Ulrik på 1½ år.

Venlig hilsen

Ann-Grete Pedersen.

November 1968.

Kære kammerater fra vinteren 1958-59!

Ti år er gået, siden vi var på efterskole og disse år er sikkert for jer som for mig fløjet afsted.

Efter det dejlige ophold på efterskolen var jeg på forskellige gårde på Sydfyn. Så meldte soldatertiden sig og den 2. januar 63 mødte jeg til garnisontropperne på Haderslev kaserne, og efter endt militærtjeneste fik jeg arbejde på Krarup Maskinfabrik, hvor jeg er endnu.

Jeg har kun været på en dejlig udenlandsrejse, som gik over Holland, Belgien, Luxemborg og Tyskland hjem. Men jeg har næsten været det meste af Danmark rundt.

De bedste hilsener til kammerater, lærere, Hedemann og familien Kjær om en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Hans Peder Pedersen, Egebjerg Hode, 5771 Stenstrup.

Lohals november 1968.

Efter den dejlige vinter på Ringe Efterskole kom jeg hjem hos mine forældre og var i et år. Så fik jeg en plads i huset; der var jeg kun $\frac{1}{2}$ år. Efter det halve år kom jeg hjem igen og var et år. Men efter den tid har jeg været stuepige på forskellige alderdomshjem.

Jeg har også været på husholdningsskole i 5 mdr. Det var på Rudkøbings Husholdningsskole. Det var 5 dejlige mdr. med mange gode minder, en tid man aldrig glemmer. Men nu er jeg havnet på Lohals Plejehjem og har været her $1\frac{1}{2}$ år nu og skal kaldes en slags sygemedhjælper. Jeg er godt tilfreds her i Lohals.

Ellers har jeg ikke oplevet det helt store, har ikke været udenlands endnu, men det når jeg nok. Er heller ikke straffet på nogen måde. Jeg har ikke nået at hilse på Hedemann endnu, selvom han bor herude på Hou.

Alle gamle elever og lærere ønskes en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Hvis nogen af jer skulle komme til Lohals, er I velkomne.

*Karen Margrete Jørgensen, Langelands Plejehjem,
Lohals, Langeland.*

Odense, den 20.-11.-1968.

Kære allesammen!

Ja, så er det 10 år siden, vi tilbragte 5 dejlige mdr. på Ringe Efterskole.

Efter opholdet i Ringe gik jeg i lære som elektriker og havde så svendebrevet $4\frac{1}{2}$ år senere. Derefter var jeg svend i 6 måneder, hvorefter jeg begyndte at læse til elektroingeniør på Odense Teknikum, hvor jeg er blevet færdig i oktober i år.

Jeg er indkaldt til civilforsvarstjeneste fra 19. nov. 1968 til 19. dec. 1968; det er da heldigvis ikke længere, end at det må kunne udholdes. Til nytår skulle jeg gerne have fundet et job et eller andet sted; i øjeblikket er det ikke så let her på Fyn, så det bliver nok i København, selv om det er det sted, vi sidst vil hen, men det er der ikke noget at gøre ved, man er jo nødt til at tage arbejde, hvor der er noget. Jeg er ikke helt ustraffet, jeg blev gift i februar 1967, og endnu har vi ikke nogle arvinger.

Lærere og kammerater fra vinteren 1958-59 ønskes hermed en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Aksel Pedersen, Stenosgade 14, 1., Odense.

Efter skoleopholdet tjente jeg et stykke tid på forskellige gårde, derefter kom jeg på Krarup Maskinfabrik. Der har jeg været siden, kun afbrudt af de 10 måneder jeg var soldat i Haderslev.

I min fritid arbejder jeg med biler; jeg har 2 vogne på »Slæbæk Ring«. »Slæbæk Ring« er en privat motorbane, der ligger ud til hovedvej 9. — Til slut sendes de bedste hilsener til lærere og kammerater fra

Hans Peder Pedersen, Egebjerg Hede, Stenshuse.

Roskilde, den 22. nov. 1968.

Elever og lærere fra vinteren 1958-59!

Som en ringe tak for den dejlige tid vi havde sammen, vil jeg hermed ganske kort fortælle, hvad der er hændt mig i de forløbne 10 år, som nu er gået, siden vi forlod Ringe Efterskole.

Vel hjemkommet fra Ringe startede jeg som lærling hos en tømremester i min fødeby Rørvig, hvor jeg gennemgik en 4-årig læretid kun afbrudt af de obligatoriske skoleophold, som foregik dels på kostskole i Jylland og dels på dagskole i Nykøbing Sj.

Jeg bestod min svendep prøve i foråret 1963, men arbejdede

videre som svend hos min læremester, indtil jeg sept. 1963 måtte springe soldat. Først 4 måneders rekruttid i Slagelse og herefter resten af de 16 måneder på Svanemøllens kaserne i København. Derefter arbejdede jeg igen som tømrer, indtil jeg i efteråret 1965 fortsatte min uddannelse ved Håndværkerhøjskolen i Haslev.

Herfra afsluttede jeg efter 2½ år på skolebænken som bygningskonstruktør i foråret 1968. En begivenhed, der blev fejret med en meget spændende studietur til Moskva. Vi kom dog hjem uden skrammer, og jeg arbejder nu i et lille typehusfirma i Roskilde, på tegnestuen, et meget interessant arbejde, som jeg er vældig glad for.

Jeg vil slutte med en hilsen til alle gamle elever og lærere fra vinteren 1958-59, en særlig hilsen til Hedemann og eleverne, som boede på den gamle skole.

Erik Sinding Petersen, (Paradisgården, Rørvig),
Haraldsborgvej 87, Himmelev pr. Roskilde.

Kære elevkammerater!

Ti år er gået, men ikke uden at de har sat sine spor i tilværelsen. Da jeg forlod efterskolen, kom jeg 2 år i huset, første år i Skamby, og det næste år i Allesø. Jeg tog 4 måneder på Odense fagskole og kom derfra hjem for at hjælpe mine forældre et års tid, indtil jeg fik plads som husbestyrerinde, hvor jeg var i 3 år.

Jeg blev gift i januar 1966; vi købte en landejendom i Allesø Fredskov. Der skal meget til, når vi er nygift, lyst til at sy havde jeg og begyndte på en fabrik som kjolesyerske. Det blev senere mig en god støtte, for jeg mistede min mand, inden der var gået et år.

Jeg har været formand i en landboudomsforening i 5 år og haft mange gode kammerater, deltaget i konkurrencer og fået gode resultater, så jeg nu i oktober har været med til Nordisk konkurrence i Sverige og fik en 1. plads i håndarbejde.

Jeg bor her endnu, jorden har jeg forpagtet ud, og klarer mig godt med et gå på mod.

Har nogen lyst til at besøge mig, er I hjertelig velkomne. —
I ønskes alle en glædelig jul og godt nytår.

Inger Knudsen (Dam), »Skovlund«, Allesø Fredskov,
pr. Næsby.

Erritsø, den 19.-11.-1968.

Kære venner!

Ja, så er 10 år gået, og meget er hændt siden da.

Da jeg rejste fra skolen d. 29. sept., tror jeg det var, jeg er ikke så god til at huske mere, var jeg lidt bedrøvet, men det var jeg nok ikke den eneste, der var. Jeg vidste nemlig ikke, hvad jeg ville være eller hvad jeg kunne tænke mig; det opdagede jeg først for sent.

Jeg begyndte d. 8. okt. 1959 på skotøjsfabrikken i Rudkøbing, der var jeg i ca. 4 år, jeg var glad for arbejdet og jeg passede en del maskiner i den tid, jeg var der. Mens jeg var på fabrikken, gik jeg på »Martha-kursus« i 3 år, og jeg læste til indendørs-arkitekt fra et brevkursus, så jeg havde nok at se til. Sommeren 1962 var jeg med på Norges-turen, der var en stor oplevelse og med mange minder.

Kort tid før jul 1963 blev jeg gift og flyttede til Fredericia, hvor vi boede til maj 1964, da flyttede vi til Erritsø, der ligger 7 km udenfor Fredericia, i et dejligt et-plan-hus med en dejlig stor have. Det år fik vi en søn og 2 år efter en datter. Min uddannelse har jeg ikke haft tid til at bruge andre steder end hos os selv, familie og venner. Min mand er ved DSB i Fredericia og vi har det godt alle fire.

Hvis nogle af dem fra sommerholdet 1959 har lyst til at komme i kontakt med mig, vil jeg være glad for et brev.

Jeg vil hermed ønske alle venner og lærere en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Med venlig hilsen

Inge-Lise (Petersen) Schubert, Brovadvej 32, Erritsø
pr. Fredericia.

Min gamle adresse: Sidsel Bagersgade 16, Rudkøbing,
Langeland.

Elevmødet den 7.-8. juni 1969

Lørdag:

- Kl. 15,00 Vi samles ved kaffebord. Derefter foredrag.
Frit samvær.
Kl. 18,30 Aftenspisning.
Kl. 19,30 Underholdning (skuespil) — derefter dans.

Søndag:

- Morgenmad.
Kl. 10,00 Elevforeningens generalforsamling. — Foredrag.
Kl. 12,00 Middag. — Gymnastik og folkedans.
Vi slutter af ved kaffebordet søndag eftermiddag.

Betaling for deltagelse i hele mødet og alle måltider 20 kr.
Indmeldelse senest 1. juni.

Klip her og send det i en kuvert

Til Ringe Efterskole

Undertegnede indmelder sig herved som deltager i elevmødet den 7.-8. juni. — Jeg ønsker at deltage i følgende måltider:

- Lørdag aften
 Søndag morgen
 Søndag middag
 Søndag eftermiddag
 Overnatning

Sæt kryds ved de måltider du ønsker at deltage i

Navn

Elevforeningens regnskab 1967-68

INDTÆGT

Beholdning:	Kontant	90,64
—	Giro	44,77
Juni	17. Indk. ved elevmøde	410,18
—	19. Hævet i banken	3.615,00
Juli	13. Hævet i banken	850,00
December	1. Renter i banken til 1/12	72,74
—	15. Hævet i banken	2.375,00
Januar	24. Indk. på elevskrifter	7.583,00
—	24. Indk. for emblemer	308,00
Marts	18. Renter på girokonto	5,92
Juni	11. Renter i sparekassen	24,43
	Balance	15.379,68

UDGIFT

Juni	17. Udgifter ved elevmøde	661,50
—	19. 500 Ringe Efterskole emblemer m.m.	3.615,00
Juli	7. En ny talerstol til skolen	595,67
December	1. Renter indsat i banken	72,74
—	15. Købt frimærker	2.688,90
—	19. Trykning af elevskrifter	4.104,27
—	19. Girokort, brevkort og konvolutter	581,02
Juni	4. Betaling for giroudrag	2,37
—	6. Indsat i banken	3.000,00
—	11. Renter indsat i sparekassen	24,43
	Beholdning: Giro	26,03
	Beholdning: Kontant	7,75
	Balance	15.379,68

FORMUE

Bankbog	3.300,73
Sparekassebog	455,86
Giro	26,03
Kontant	7,75
Ialt	3.790,37

Ovenstående regnskab er gennemgået. Kassebeholdning og bankbøger er os forevist.

Ringe, den 7. juni 1968.

Esther Torp.

Christen Andersen.